

Forslag

til

Lov om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Fremsat den 7. oktober 1964 af *finansministeren*.

§ 1.

I lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, jfr. lovbekendtgørelse nr. 305 af 1. august 1960 foretages følgende ændringer:

1. I § 4, stk. 1, ændres ordene „§ 8, stk. 1, 2, 3 eller 5“ til „§ 8, stk. 1, 2 eller 4“.

2. § 4, stk. 2, affattes således:

„Såfremt en begæring om vurdering i henhold til stk. 1 angår et areal, der hidtil har været vurderet som del af en ejendom, men sådant areal som følge af sammenlægning skal vurderes sammen med andet areal, jfr. § 8, stk. 1, 2 og 3, må den sammenlagte ejendom optages til vurdering.“

3. I § 4 ophæves stk. 3.

4. I § 5 ophæves stk. 1, 2. og 3. pkt.

5. I § 8 ophæves stk. 3, og stk. 4, 5 og 6 ændres til stk. 3, 4 og 5.

6. § 40, stk. 3, sidste pkt. affattes således:

„For så vidt angår de i medfør af § 4 foretagne vurderinger, gives der meddelelse til den, der har begæret vurderingen, for ejendomme, der er begæret vurderet i anledning af sket salg ved frivillig overdragelse mod vederlag, til begge parter i salget.“

7. I § 42, stk. 2, 2. pkt. udgår ordene „jfr. dog § 65, stk. 4.“

8. § 51 affattes således:

Finansmin. j. nr. Skd. IV 18-134-64.

4 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

„Grundstigningsskylden skal fremtidig svares af ejendommenes fikserede afgiftspligtige grundstigning, jfr. §§ 53 og 54. Grundstigningsskylden udgør 4 pct. årligt heraf bortset fra den del deraf, der er fritaget for afgift, jfr. §§ 67-69.“

9. §§ 52-66 ophæves, og i stedet indsættes:

„§ 52. I de tilfælde, hvor ejendomsværdien skal lægges til grund ved beregningen af formueskat, afgift af arv og gave, stempelafgift og tinglysningsafgift eller ved udmåling af lån eller tilskud i henhold til lov nr. 356 af 27. december 1958 om boligbyggeri, skal der, forinden beregning eller udmåling finder sted, i ejendomsværdien ske et fradrag lig beløbet for den fikserede afgiftspligtige grundstigning.“

§ 53. Den fikserede afgiftspligtige grundstigning udgør de beløb, hvortil ejendommenes afgiftspligtige grundstigning har været beregnet på grundlag af ansættelserne ved 12. alm. vurdering. Har der ved en senere omvurdering til og med årsvurderingen pr. 1. september 1964 været beregnet en lavere afgiftspligtig grundstigning, udgør dog denne den fikserede afgiftspligtige grundstigning. For ejendomme, der i anledning af udstykning eller anden deling først er vurderet selvstændigt ved en i tiden efter 12. alm. vurdering til og med årsvurderingen pr. 1. september 1964 foretaget vurdering, der er blevet endelig senest pr. 1. september 1964, udgør den fikserede

afgiftspligtige grundstigning en i overensstemmelse med de foretagne værdibeløbsansættelser forholdsmæssig svarende del — rundet nedad til det nærmeste med 100 delelige tal — af den afgiftspligtige grundstigning, der ved 12. alm. vurdering påhvilede den ejendom, hvorunder arealet da var vurderet, medmindre der ved en selvstændig vurdering af arealet til og med årsomvurderingen pr. 1. september 1964 er beregnet en lavere afgiftspligtig grundstigning, i hvilket tilfælde denne udgør den fikserede afgiftspligtige grundstigning. For ejendomme, der i anledning af sammenlægning først er vurderet selvstændigt ved en i tiden efter 12. alm. vurdering til og med årsomvurderingen pr. 1. september 1964 foretaget vurdering, udgør den fikserede afgiftspligtige grundstigning summen af de på grundlag af bestemmelserne i 1.-3. punktum for de sammenlagte ejendomme eller dele af ejendomme beregnede beløb, medmindre der ved en vurdering af den sammenlagte ejendom til og med årsomvurderingen pr. 1. september 1964 er beregnet en lavere afgiftspligtig grundstigning, i hvilket tilfælde denne udgør den fikserede afgiftspligtige grundstigning.

Stk. 2. Sker der som følge af klage eller revision ændring af en ansættelse, der ligger til grund for beregningen af den efter stk. 1 fikserede afgiftspligtige grundstigning, finder omberegning heraf kun sted, såfremt den fikserede afgiftspligtige grundstigning herved bliver lavere.

§ 54. I tilfælde af vurdering efter udstykning eller anden deling eller efter sammenlægning af ejendomme, der har fikseret afgiftspligtig grundstigning, foretager oppebørselsmyndigheden fordeling eller sammenlægning af den fikserede afgiftspligtige grundstigning. Fordeling foretages efter forholdet mellem de værdibeløb, hvormed de enkelte lodder indgik i grundværdien efter fradrag for forbedringer ved den sidst forudgående vurdering af den tidligere samlede ejendom. Ansættelsen af værdibeløb foretages af vurderingsrådet. Ansættelsen heraf kan påklages efter de for klage over ejendomsvurderingerne gældende regler. De ved fordeling af fikseret afgiftspligtig grundstigning fremkomne beløb rundes nedad til det nærmeste med 100 delelige tal.

Stk. 2. Hvor der i tidsrummet efter 1. september 1964 indtil nærværende lovs ikrafttræden har fundet vurdering sted af den i stk. 1 nævnte karakter, eller sådan vurdering i det nævnte tidsrum er blevet endelig, foretager oppebørselsmyndigheden ved lovens ikrafttræden på tilsvarende måde fordeling eller sammenlægning af fikseret afgiftspligtig grundstigning, dog at fordeling foretages efter forholdet mellem de allerede ved den nævnte vurdering ansatte værdibeløb.“

10. §§ 67-69 affattes således:

„**§ 67.** Fritaget for grundstigningsskyld er foruden de fra vurdering til grundskyld undtagne ejendomme de ejendomme, der lovmæssigt eller bevillingsmæssigt er fritaget for grundskyld til staten. Hvis kun en del af ejendommen er fritaget for grundskyld, er samme del af ejendommen fritaget for grundstigningsskyld. Hvor en ejendom i medfør af § 50, stk. 2, er delvis fritaget for grundskyld, er ejendommen i tilsvarende omfang fritaget for grundstigningsskyld.

Stk. 2. Ejendomme, der er undergivet jordrentepligt, er fritaget for grundstigningsskyld. Hvor jordrente svares af en del af en ejendom, anses de to dele af ejendommen i relation til bestemmelserne om grundstigningsskyld for selvstændige ejendomme.

§ 68. Hvor kun en del af en ejendom er fritaget for grundstigningsskyld, fordeles ejendommens fikserede afgiftspligtige grundstigning efter det forhold, med hvilket den fritagne og den ikke fritagne del af ejendommen indgår i ejendommens grundværdi efter fradrag for forbedringer ved ejendommens seneste vurdering til grundskyld.

Stk. 2. Tilsvarende regler gælder, når der er sket fordeling af grundværdiansættelser i medfør af § 33, stk. 2 og 4.

§ 69. Når en ejendom udelukkende eller i alt overvejende omfang bruges til helårsbeboelse og højst indeholder 2 lejligheder (evt. 3 lejligheder, såfremt den tredie efter 1. oktober 1946 er indrettet i loftsetagen), hvoraf en beboes af ejeren selv, skal denne være fritaget for at svare grundstignings-

skyld af de første 7 000 kr. af den del af den fikserede afgiftspligtige grundstigning, der udgør stigning i hans ejertid, jfr. stk. 4. For den del af stigningen i ejertiden, der ligger over 7 000 kr., kan finansministeren under de ovenfor anførte betingelser tilstå ejeren fritagelse, såfremt der ikke fra ejendommen kan udstykkes grund til selvstændig bebyggelse, uden at dette vil medføre væsentlig værdiforringelse for restarealet eller den bestående bebyggelse.

Stk. 2. Samme adgang til fritagelse som i stk. 1 nævnt har boligforeninger samt sociale boligselskaber, hvis vedtægter er udfærdiget i overensstemmelse med de af boligministeriet godkendte normalvedtægter, for tilsvarende særskilt vurderede en-familieshuse, der er givet et enkelt medlem i brug, respektive er udlejet til en enkelt lejer.

Stk. 3. For sommerhuse og kolonihaver, hvis grundværdi ved den vurdering, der iflg. § 53, stk. 1, ligger til grund for den fikserede afgiftspligtige grundstigning, ikke har overstegit 7.000 kr., tilstås der ejeren fritagelse for grundstigningsskyld af den del af den fikserede afgiftspligtige grundstigning, der udgør stigning i hans ejertid, jfr. stk. 4. En ejer kan dog kun få fritagelse for et sommerhus eller en kolonihave.

Stk. 4. Stigningen i ejertiden udgør det beløb, hvormed den fikserede afgiftspligtige grundstigning overstiger den afgiftspligtige grundstigning, der blev konstateret ved ejendommens første ansættelse efter ejerens, dennes ægtefælles eller afdøde ægtefælles erhvervelse af ejendommen, dog tidligst ansættelsen ved 10. alm. vurdering. Hvis ejendommen ved erhvervelsen var selvstændigt vurderet ved en vurdering foretaget højst 6 måneder før erhvervelsen, og den derved konstaterede afgiftspligtige grundstigning var lavere, sker beregningen af stigningen i ejertiden dog med udgangspunktet heri. I tilfælde af vurdering efter udstykning af areal fra ejendommen ned sættes det beløb, der danner udgangspunktet for udmålingen af stigningen i ejertiden for restejendommen til et beløb, der forholds-mæssigt svarer til den til restejendommen fordelte del af den fikserede afgiftspligtige grundstigning for den tidligere samlede ejendom.

Stk. 5. Fritagelse for grundstigningsskyld

efter bestemmelserne i nærværende paragraf bortfalder, når ejendommen skifter ejer — i de af stk. 2 omfattede tilfælde, når ejendommen skifter bruger eller lejer — medmindre den nye ejer, respektive den nye bruger eller lejer er den tidligere ejers; respektive den tidligere brugers eller lejers ægtefælle. Når fritagelsen bortfalder, får bortfaldet virkning for afgiftssvarelsen fra og med begyndelsen af det førstkommande skattehalvår.

Stk. 6. Finansministeren kan bestemme, at hans beføjelser i henhold til nærværende paragraf under skattedepartementets tilsyn udøves af oppebørselsmyndighederne inden for de af finansministeren fastsatte grænser og efter nærmere af ham givne regler“.

11. §§ 70-72 ophæves.

12. § 73 affattes således:

„Af den i hver kommune (by- og sognekommune) opkrævede grundstigningsskyld tilfalder grundstigningsskylden af de vedkommende kommune tilhørende ejendomme udelt kommunen. Af resten tilfalder halvdelen kommunen. Fordelingen af grundstigningsskylden foretages på den hidtil anvendte måde“.

13. § 82, *stk. 4, sidste pkt.*, affattes således:

„De i forbindelse med disse vurderinger foretagne fordelinger eller sammenlægninger af fikseret afgiftspligtig grundstigning eller af ejendomsskyld lægges uforandret til grund ved senere vurderinger“.

14. § 89, *stk. 1, 3. pkt.* ophæves.

§ 2.

I tilfælde, hvor der i et eller flere af skatteårene 1962/63-1964/65 som følge af omvurdering af en ejendom er betalt grundstigningsskyld på grundlag af en større afgiftspligtig grundstigning end den afgiftspligtige grundstigning ved 12. alm. vurdering, vil den yderligere grundstigningsskyld, der er betalt som følge af forhøjelsen af den afgiftspligtige grundstigning, være at tilbagebetale tilligemed rentegodtgørelse beregnet i overensstemmelse med reglen i § 84,

stk. 4, i loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme. Det samme gælder for de efter 12. alm. vurdering ved udstykning eller anden deling fremkomne ejendomme, for så vidt angår den grundstigningsskyld, der af sådanne ejendomme i et eller flere af de nævnte skatteår er betalt på grundlag af den del af deres afgiftspligtige grundstigning, der overstiger det beløb (rundet nedad til det nærmeste med 100 delelige tal), som deres andel af moder-ejendommens afgiftspligtige grundstigning ved 12. alm. vurdering udgør ved en fordeling i overensstemmelse med værdibeløbsansættelsen. Det samme gælder endelig for de efter 12. alm. vurdering ved sammenlægning fremkomne ejendomme, for så vidt angår den grundstigningsskyld, der af så-

danne ejendomme i et eller flere af de nævnte skatteår er betalt af den del af deres afgiftspligtige grundstigning, der overstiger summen af den afgiftspligtige grundstigning ved 12. alm. vurdering for de sammenlagte ejendomme eller dele af ejendomme. Tilbagebetalingen berigtiges i forbindelse med opkrævningen af ejendomsskatter til staten for 1. halvår af skatteåret 1965-66.

§ 3.

§ 1, nr. 8 og nr. 10 træder i kraft den 1. april 1965. Den i § 1, nr. 11 nævnte ophævelse af § 71 træder i kraft den 1. januar 1965. Ændringen af § 73 træder i kraft fra og med skatteåret 1965-66. I øvrigt træder nærværende lov i kraft straks.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved lov nr. 133 af 1. maj 1964 blev 13. alm. vurdering, der skulle have været afholdt den 1. september 1964, udskudt 1 år til 1. september 1965. I stedet finder der pr. 1. september 1964 kun „årsomvurdering“ sted efter reglerne i statsejendoms-skattelovens § 2. Loven af 1. maj 1964 indeholder derhos bestemmelser, der i vidt omfang udelukker de sædvanlige virkninger for grundskatterne af de vurderinger, der er opført på årsomvurderingsfortegnelserne pr. 1. september 1963 og 1. september 1964, d. v. s. for vurderingerne, der ellers normalt skulle have haft virkning fra henholdsvis 1. april 1964 og 1. april 1965. For så vidt angår grundstigningsskylden, er stillingen efter nævnte lov nærmere den, at vurderingerne på fortegnelsen pr. 1. september 1963 ikke kan medføre forhøjet grundstigningsskyld for „hele ejendomme“ og „restejendomme“ og kun lægges til grund på sædvanlig måde for „nye ejendomme“, og at vurderingerne på fortegnelsen pr. 1. september 1964 ikke medfører forhøjet grundstigningsskyld for „hele ejendomme“, mens „restejendommene“ og de „nye ejendomme“ kun skal svare grundstigningsskylden af en i overensstemmelse med de foretagne grundbeløbsfordelinger forholdsmæssig svarende del af den afgiftspligtige grundstigning, der ved 12. alm. vurdering påhvilede den ejendom, hvorunder vedkommende „restejendommens“ eller „nye ejendommens“ areal da var vurderet.

I forbindelse med behandlingen i folketinget af den pågældende lov stillede regeringen samtidig i

udsigt, at der senere ville blive stillet forslag om en fiksering af grundstigningsskylden principielt på grundlag af 12. alm. vurdering, idet man ville anmode det nedsatte ekspertudvalg vedrørende forenkling af ejendomsbeskatningen om at udarbejde en redegørelse om fikseringen og på grundlag heraf udfærdige et lovforslag herom.

Udkast til det af finansministeren påtænkte direktiv til forenklingssudvalget om spørgsmålet aftrykkes som bilag til den af vedkommende folketingsudvalg den 21. april 1964 afgivne betænkning.

Direktiv til forenklingssudvalget i overensstemmelse med nævnte udkast blev herefter af finansministeren meddelt udvalget den 12. maj 1964, og det blev suppleret i en skrivelse af 15. maj 1964, bl. a. med hensyn til nogle detailspørgsmål, der havde været fremført under folketingsbehandlingen.

På grundlag af de pågældende direktiver har forenklingssudvalget herefter udarbejdet redegørelse og lovudkast om fikseringen, der er blevet fremsendt til finansministeren den 17. september 1964.

Det pågældende materiale fra forenklingssudvalget er optrykt som bilag til nærværende lovforslag.

Forenklingssudvalget går i sin redegørelse ind for en ordning, hvorefter grundstigningsskylden i intet tilfælde fikseres på noget højere grundlag end den afgiftspligtige grundstigning ved 12. alm. vurdering. Regeringen har ment at kunne godtage dette standpunkt. Med hensyn til virkningen for afgiftsvarelsen har udvalget udfærdiget sit lovforslag alternativt, således at det i denne henseende har

virkning enten fra 1. april 1966 eller fra 1. april 1965. Efter udvalgets forslag bliver der ikke tale om nogen tilbagebetaling i de tilfælde, hvor der i de mellemliggende år er betalt grundstigningsskyld af et større beløb end den afgiftspligtige grundstigning ved 12. alm. vurdering. Uanset de af udvalget anførte tekniske og provenumæssige vanskeligheder ved en tilbagebetaling har regeringen imidlertid fundet, at man ikke bør nægte at føre fikseringens virkning for afgiftssvarelsen tilbage til 12. alm. vurdering. Alene på dette punkt adskiller derfor det nu fremsatte lovforslag sig fra forenklingsudvalgets forslag.

Med hensyn til de enkelte bestemmelser i lovforslaget bemærkes i øvrigt følgende:

Til § 1.

ad 1.

Bestemmelsen er en redaktionel ændring som følge af, at § 8, stk. 3, foreslås ophævet.

ad 2.

Bestemmelsen er en følge af, at reglerne om værditab i § 60 foreslås ophævet.

Endvidere er der en redaktionel ændring i forbindelse med ændringen af § 8.

ad 3 og 4.

Bestemmelserne er en følge af, at der ikke længere skal foretages beregning af afgiftspligtig grundstigning.

ad 5.

Ophævelsen af § 8, stk. 3, betyder, at ikke blot adgangen til at foretage foreløbige vurderinger bortfalder fra ikrafttrædelsestidspunktet, men at også foretagne, men endnu ikke endelige § 8, stk. 3-vurderinger bortfalder fra dette tidspunkt.

ad 6 og 7.

Bestemmelserne er redaktionelle ændringer som følge af bortfald af reglerne om beregning af afgiftspligtig grundstigning.

ad 8.

Bestemmelsen omhandler ligesom den hidtidige § 51 pligten til at svare grundstigningsskyld og grundlaget, hvorpå afgiften skal svares.

Efter forslaget går pligten ud på at svare grundstigningsskyld af den fikserede afgiftspligtige grundstigning.

ad 9.

ad § 52: Bestemmelsen, hvorefter der i de tilfælde, hvor ejendomsværdien skal lægges til grund ved beregningen af formueskat m. v., forinden beregningen finder sted, i ejendomsværdien skal fradrages den fikserede afgiftspligtige grundstigning, svarer — alene med nogle redaktionelle ændringer — til princippet i den gældende lovs § 52.

ad § 53, stk. 1: Den gældende lovs § 53 indeholder bestemmelser om ejendommenes grundbeløb, der imidlertid bortfalder, jfr. nedenfor under punkt 2. I stedet for indsættes ved forslaget hovedbestemmelsen om den fikserede afgiftspligtige grundstigning i denne paragraf. Den nye bestemmelse i § 53 indeholder i stk. 1 beskrivelsen af den afgiftspligtige grundstigning, der fikseres for selvstændige ejendomme, der ved lovens ikrafttræden findes på vurderingsfortegnelsen ved 12. alm. vurdering, således som denne er suppleret ved fortegnelserne over de årlige omvurderinger, senest fortegnelsen ved årsomvurderingen pr. 1. september 1964. Fikseringsgrundlaget fastlægges herved for alle de ejendomme, der er selvstændig skattepligtige fra og med 1965-66. For de ejendomme, der først er fremkommet ved udstyknings- og sammenlægningsvurderinger efter 1. september 1964 indtil lovens ikrafttræden, og for hvilke spørgsmålet om selvstændig beskatning derfor først foreligger fra 1966-67, er fornøden bestemmelse om fordeling og sammenlægning af fikseret afgiftspligtig grundstigning samtidig optaget som stk. 2 i forslagens § 54, som i sit stk. 1 omhandler de fremtidige fordelinger og sammenlægninger af fikseret afgiftspligtig grundstigning, der skal foretages ved udstyknings- og sammenlægningsvurderinger, der finder sted efter lovens ikrafttræden. Beskrivelsen i § 53, stk. 1 af den fikserede afgiftspligtige grundstigning er — af hensyn til de fordelinger og sammenlægninger af afgiftsgrundlaget ved 12. alm. vurdering, som det er nødvendigt at foretage i de tilfælde, hvor der er sket arealændringer siden denne vurdering — foretaget således, at 1. og 2. punktum angår ejendommene, der er arealmæssigt uændret siden 12. alm. vurdering, 3. punktum: ejendommene, der arealmæssigt kun er en del af en daværende ejendom og endelig 4. punktum: ejendommene, der arealmæssigt omfatter dele af flere daværende ejendomme. For alle kategorier er det imidlertid således, at fikseringen i intet tilfælde sker på noget højere niveau end niveauet ved 12. alm. vurdering. Derimod er der overalt i § 53, stk. 1 gjort reservation, for så vidt en lavere afgiftspligtig grundstigning har været beregnet ved en senere vurdering, der er opført på en årsomvurderingsfortegnelse til og med årsomvurderingen pr. 1. september 1964, idet da denne lavere beregning skal være fikseringsgrundlaget, hvilket er i overensstemmelse med tilsvarende reservation, som har været gjort i loven af 1. maj 1964 om udskydelse af 13. alm. vurdering m. v.

Der er nogle kategorier af ejendomme, for hvilke der ikke ved 12. alm. vurdering har været foretaget beregning af afgiftspligtig grundstigning, nemlig

ejendomme, der var undtagne fra vurdering og ejendomme, der var jordrentepligtige (jfr. med hensyn til de sidstnævnte, gældende lovs § 51, stk. 3), og for disse ejendomme vil der derfor efter forslaget heller ikke kunne komme til at foreligge nogen fikseret afgiftspligtig grundstigning, selvom de nu er blevet vurderingspligtige eller frigjort for jordrentepligt, eller dette senere bliver tilfældet, jfr. de nærmere bemærkninger herom i udvalgets indstilling.

ad § 53, stk. 2: Efter den gældende lovs bestemmelser bevirker ændringer, som ved klage eller revision finder sted af ansættelser, der ligger til grund for de forskellige faste faktorer (grundbeløb, § 59-fracdrag m. v.), der indgår i en ejendoms grundstigningsskyldsberegning, at den pågældende faktor for ejendommen hermed anses for ændret, hvad enten det bliver til fordel eller ej for ejeren ved grundstigningsskyldsberegningen. Er der, forinden ændringen af den oprindelige faktor finder sted, ved udstykningsvurdering sket fordeling af denne, bestemmer dog § 61 af hensyn til, at der ikke skal blive grebet forstyrrende ind i allerede skete parcellsalg, at ændringen ikke skal berøre størrelsen af de andele af faktorerne, der er fordelt til de frasolgte parceller, men hele ændringen skal henføres til restejendommen.

De omtalte faktorer i grundstigningsskyldsberegningen beror i vidt omfang på ansættelser af meget gammel dato (f. eks. grundbeløbet på ansættelserne i 1950), således at de pågældende bestemmelser allerede som følge heraf nu i nogen grad er af teoretisk karakter (ved eventuel genoptagelse af revisionen af landbrugsejendommens 1950-grundbeløb ville spørgsmålet dog få aktualitet), og med fikseringen af grundstigningsskylden vil også den faktor, der indgår som slutpunkt i beregningen af den fikserede afgiftspligtige grundstigning (ansættelsen ved 12. alm. vurdering) være en ansættelse af så gammel dato, at ændringer heraf i det hele vil være af ret teoretisk karakter, og i hvert fald synes der ikke nu så længe efter i tilfælde, hvor der skulle komme til at foreligge ændringer af gamle ansættelser, at være anledning til af den grund at pålægge ejerne nogen forøget fikseret afgiftspligtig grundstigning.

Som følge heraf er det i § 53, stk. 2, foreslået, at ændring som følge af klage eller revision af ansættelser, der ligger til grund for den oprindeligt fikserede afgiftspligtige grundstigning, kun skal medføre omberegning heraf, såfremt den fikserede afgiftspligtige grundstigning derved bliver lavere. Som følge af den nævnte bestemmelse bliver det herefter samtidig uforment med en bestemmelse

som den gældende lovs § 61, idet parcellerne ved en omgørelse af fordeling af den oprindeligt fikserede afgiftspligtige grundstigning herved kun vil kunne opnå en lettelse, hvilket det på den anden side synes at måtte være berettiget, at de får i stedet for, at hele en eventuel lettelse skulle tilfalde restejendommen.

ad § 54, stk. 1: Den gældende lovs § 54 indeholder ligesom den gældende lovs § 53 bestemmelser om ejendommens grundbeløb, der imidlertid bortfalder. I stedet for indsættes ved forslaget i § 54 bestemmelserne om fordeling og sammenlægning af fikseret afgiftspligtig grundstigning. Bestemmelsen i forslagets § 54, stk. 1 angår de fordelinger og sammenlægninger af fikseret afgiftspligtig grundstigning, som det ved udstyknings- og sammenlægningsvurderinger, der finder sted efter fikseringen, bliver nødvendigt for oppebørselsmyndighederne at foretage for ejendommene. Bestemmelsen fastslår på samme måde, som det nu er tilfældet for grundbeløbet og andre faste faktorer i grundstigningsskyldsberegningen, at fordelingen skal foretages på grundlag af de værdibeløb, hvormed de enkelte lodder indgik i grundværdien efter fracdrag for forbedringer ved den sidst forudgående vurdering af den tidligere samlede ejendom, og at værdibeløbene ansættes af vurderingsrådet. Egentlig burde en fordeling efter værdiforholdene vel rettest foretages efter loddernes andel i fikseringsgrundlaget ved 12. alm. vurdering, men efterhånden som man fjerner sig herfra, ville en sådan regel dog volde praktiske vanskeligheder, og man er derfor i forslaget blevet stående ved samme fordelingsprincip, som efter gældende lovs § 55 anvendes ved grundbeløbsfordeling, nemlig fordeling efter de værdibeløb, hvormed lodderne indgik i grundværdien efter fracdrag for forbedringer ved den sidst forudgående vurdering af den tidligere samlede ejendom.

I den gældende lovs § 55, stk. 3, 2. punktum, er det bestemt, at værdibeløbsansættelser ikke kan påklages, og at de ikke kan ændres ved revision, medmindre alle de berørte ejere tiltræder ændringen. Baggrunden herfor har været ikke at gribe forstyrrende ind i de skete parcellsalg. Efter fikseringen af grundstigningsskylden synes det imidlertid ikke mere at være fornødent med en sådan regel, hvorved man helt fraviger den ellers almindeligt gældende regel om adgang til at påklage vurderingsrådets ansættelser. I forslaget fastslås det derfor nu udtrykkeligt, at værdibeløbsansættelserne, der fremtidigt foretages, kan påklages på sædvanlig måde.

I den gældende lovs § 55, stk. 4, er det også bestemt, at ændringer iflg. klage eller revision af

grundværdiansættelsen, der ligger til grund for værdibeløbsansættelser, ikke skal medføre ændringer af allerede foretagne fordelinger. Heller ikke denne regel synes det efter fikseringen af grundstigningsskylden at være rimeligt at opretholde. Den er derfor udeladt. I medfør af princippet i lovens § 43 vil dette herefter formentlig medføre, at skyldrådet, hvis det ændrer en ansættelse på grundlag af hvilken, der er foretaget værdibeløbsansættelse, samtidig skal træffe bestemmelse om, hvilken indflydelse ændringen får på værdibeløbene.

ad § 54, stk. 2: For ejendomme, der forefindes som selvstændigt vurderet senest ved årsomvurderingen pr. 1. september 1964, er den fikserede afgiftspligtige grundstigning fastlagt ved § 53, stk. 1. For ejendomme, der først er fremkommet ved udstyknings- og sammenlægningsvurderinger i tiden efter 1. september 1964 og indtil lovens ikrafttræden (og ved udstykningsvurderinger, der først er blevet endelige i dette tidsrum), må der på lovens ikrafttrædelsestidspunkt foretages en fordeling og sammenlægning af den for moderejendommen iflg. § 53, stk. 1 fikserede afgiftspligtige grundstigning. Samtidig med at fastslå, at dette skal ske, fastslår § 54, stk. 2 derhos, at der, for så vidt angår fordeling, ikke skal ansættes nye værdibeløb til brug herfor, men at fordelingen foretages af oppebørselsmyndigheden på grundlag af de allerede ved den pågældende udstykningsvurdering ansatte værdibeløb. Det fremgår af formuleringen, at udstykningsvurderinger, der ikke er endelige, d. v. s. § 8, stk. 3-vurderinger, hvor udstykning endnu ikke er sket ved lovens ikrafttræden, ikke kommer i betragtning, hvorfor nogen fordeling ikke her skal foretages, hvilket hænger sammen med forslaget om, at den nævnte bestemmelse i § 8, stk. 3 om foreløbig vurdering ophæves. Ophævelsen af bestemmelsen betyder, at ikke blot adgangen til at begære foreløbig vurdering bortfalder fra ikrafttrædelsestidspunktet, men at også foretagne, men endnu ikke endelige § 8, stk. 3-vurderinger bortfalder fra dette tidspunkt. Man undgår herved den komplikation, det vil være, såfremt der skal reserveres sådanne ejendomme en andel af fikseret afgiftspligtig grundstigning. Det skal bemærkes, at det forhold, at de på ikrafttrædelsestidspunktet foreliggende foreløbige vurderinger bortfalder, og altså ikke ved udstykning bliver endelige, indebærer, at nye værdibeløb skal ansættes, når lodden første gang efter udstykning bliver vurderet. Dette vil dog næppe være nogen ulempe, og de foreløbige vurderinger har jo som sådanne udspillet deres rolle med den beregning af

afgiftspligtig grundstigning, der har været foretaget på grundlag af dem.

ad §§ 55-66: Disse bestemmelser bortfalder som følge af, at der ikke længere skal foretages beregning af afgiftspligtig grundstigning. Hvad særligt angår ophævelsen af de i §§ 62-65 fastsatte regler om den afgiftspligtige grundstignings betydning ved køb og salg, henvises til de herom anførte betragtninger i den som bilag trykte betænkning.

ad 10.

ad §§ 67 og 68: Bestemmelserne i § 67, stk. 1 og § 68 svarer til gældende lovs bestemmelser i §§ 67-68, og således at statsgrundskyldsfritagelser, det vil først og fremmest sige fritagelserne efter gældende lovs §§ 49-50, altså fortsat medfører tilsvarende grundstigningsskyldsfritagelser. Bestemmelsen i § 67, stk. 2, om fritagelse for jordrenteplichtige ejendomme, er kun af betydning for ejendomme, der er blevet undergivet jordrenteplicht efter 12. alm. vurdering, idet der for ejendomme, der allerede dengang var jordrenteplichtige, ikke kan foreligge nogen fikseret afgiftspligtig grundstigning, jfr. bemærkningerne til § 53, stk. 1. Bestemmelsen om, at man ved delvis jordrenteplichtige ejendomme i relation til grundstigningsskylden skal betragte de to dele som selvstændige ejendomme, svarer til gældende lovs § 51, stk. 3, sidste punktum, og er formentlig nødvendig for i tilfælde af fraskillelse af den ikke jordrenteplichtige del at undgå, at nogen del af dennes fikserede afgiftspligtige grundstigning overgår på jordrenteparcellen.

ad § 69: Den foreslåede nye bestemmelse i § 69 erstatter gældende lovs § 69, idet den for de gamle ejere viderefører den fritagelsesadgang, der efter § 69, stk. 1 a, b og c gælder for parcelhuse og sommerhuse og kolonihaver, således at disse ejere fortsat sikres fritagelse for at betale afgift af den del af den fikserede afgiftspligtige grundstigning, der udgør stigning i deres ejertid. Fritagelserne skal efter forslaget § 69, stk. 5 — i overensstemmelse med gældende lovs princip — dog i alle tilfælde bortfalde ved de gamle ejeres salg af ejendommen.

Samtidig med forslaget om videreførelsen af nævnte fritagelser er der foreslået to forbedringer for de gamle ejere med hensyn til fritagelsesbestemmelserne, dels derved at der som basisbeløb ved beregning af fritagelsen i stedet for altid med den afgiftspligtige grundstigning ved den første vurdering efter erhvervelsen nu også skal kunne regnes med den afgiftspligtige grundstigning ved en evt. indenfor de sidste 6 måneder før erhvervelsen foretaget vurdering, jfr. forslaget § 69, stk. 4, dels derved at den gældende betingelse i § 69, stk. 1 a, om,

at ejendommen udelukkende skal være benyttet til beboelse, er afsvækket noget til, at ejendommen i alt overvejende omfang benyttes til beboelse.

Som følge af disse lempelser kan der blive tale om, at nogle af de gamle ejere fra og med ikrafttrædelsen af de nye bestemmelser i § 69 (d. v. s. fra 1. april 1965) skal have en større fritagelse, end de havde ved 12. alm. vurdering, og evt. at de skal have en fritagelse, hvor de tidligere overhovedet ingen havde. Efter forslaget § 69, stk. 1 skal fritagelsen som hidtil efter § 69, stk. 1 a gives umiddelbart for de første 7.000 kr. af stigningen i ejertiden. Overstiger stigningen 7.000 kr., er det som hidtil bestemt, at fritagelsen for det overskydende gives af finansministeren og er betinget af, at der ikke fra ejendommen kan udstykkes grund til selvstændig bebyggelse, uden at dette vil medføre væsentlig værdiforringelse for restarealet eller den bestående bebyggelse. Det er dog ikke hermed tanken, at de gamle ejere, der allerede har en fritagelse over 7.000 kr., påny skal søge finansministeren om fritagelsen, idet det er hensigten at benytte delegationsbestemmelsen i § 69, stk. 6 til at overlade det til oppebørselsmyndighederne umiddelbart at forlænge disse fritagelser. Ansøgning skulle formentlig kun blive aktuel i de formentlig ret få tilfælde, hvor ejere, der ikke allerede har en fritagelse over 7.000 kr. efter gældende lovs § 69, stk. 1 a, 3. pkt., nu som følge af de anførte lempelser får mulighed for en sådan større fritagelse. Den hidtidige bestemmelse i § 69, stk. 1 a, 3. pkt. om, at det for fritagelse over 7.000 kr. også er en betingelse, at grundstigningen ikke har været ledsaget af en tilsvarende forøgelse af ejendommens udbytte, er i forslaget udeladt. Årsagen hertil er, at den pågældende betingelse, der kun tager sigte på forøget lejeindtægt ved udleje af en lejlighed i 2-familiehusene, ikke ved praktiseringen af fritagelsesbestemmelsen ved 12. alm. vurdering har haft nogen betydning som følge af, at sådan lejestigning på grund af lejerestriktionerne har været udelukket.

Bestemmelsen i § 69, stk. 3, om fortsat fritagelse for de gamle sommerhusejere bevarer betingelsen i gældende lovs § 69, stk. 1 c, om at grundværdien ikke må overstige 7.000 kr., men således at det afgørende i så henseende alene skal være værdien ved fikseringsvurderingen, altså almindeligvis ved 12. alm. vurdering, mens det skal være uden betydning, at grundværdien senere er blevet højere. Dette er i overensstemmelse med det standpunkt, der er taget i skattedepartementets cirkulære af 4. maj 1964 med hensyn til de omvurderinger i 1963 og 1964, der ikke skulle have virkning for beregningen af grundstigningsskylden, idet det i

cirkulæret er fastslået, at fritagelsen bevarede, selvom grundværdien ved en sådan omvurdering kom op over de 7.000 kr.

Den foreslåede nye § 69 har ikke medtaget nogen bestemmelse svarende til gældende lovs § 69, stk. 2, (fritagelse ved midlertidige hindringer for en ejendoms udnyttelse på den ved vurderingen forudsatte måde), idet der ikke efter denne bestemmelse, der angår bevillingsmæssige fritagelser, er blevet meddelt fritagelser for stigning til og med 12. alm. vurdering. Ej heller er der medtaget nogen bestemmelse om henstand svarende til gældende lovs § 69, stk. 1 d, idet der ingen tilfælde foreligger af sådan henstand med hensyn til stigning til og med 12. alm. vurdering, hvorved bemærkes, at en henstand efter nævnte bestemmelse kun har kunnet gives i indtil 5 år efter erhvervelsen.

ad 11.

ad § 70: Bestemmelsen, der omhandler nedsettelse af henstandsbeløb, foreslås ophævet som følge af fikseringen.

ad § 71: Bestemmelsen om opkrævning af jernbaneskyld foreslås ophævet. Baggrunden for forslaget er, at det findes rimeligt, at jernbaneskylden, der er båret af samme hensyn som grundstigningsskylden, nu bortfalder uden hensyn til, at det administrative besvær, der er forbundet med afgiftens opkrævning, står i misforhold til dens ringe provenue. Dette udgjorde i finansåret 1962-63 kun ca. 60.000 kr., hvoraf ca. 52.000 kr. tilfaldt private jernbaneselskaber. Afgiften vil successivt bortfalde i de kommende år, indtil den er helt bortfaldet omkring 1980, men af administrative grunde foreslås det, at opkrævningen nu ophører. Angående spørgsmålet om eventuel kompensation til de pågældende private jernbaneselskaber for den afgift, der skulle være tilfaldet disse i den resterende del af afgiftsperioden, er der indledt forhandlinger med ministeriet for offentlige arbejder.

Det bemærkes, at statskassens udgift ved at betale vedkommende selskaber den kapitaliserede afgift antagelig ikke vil overstige $\frac{1}{4}$ mill. kr.

ad § 72: Bestemmelsen bortfalder som følge af fikseringen.

ad 12.

Bestemmelsen, hvorefter grundstigningsskylden deles mellem staten og kommunerne (by- og sognekommunerne) med halvdelen til hver, svarer til den gældende lovs § 73, stk. 1, dog at den gældende lovs begrænsning af den kommunale andel til højst at kunne udgøre et beløb svarende til $\frac{1}{5}$ af kommunens ordinære udgifter i det sidste regnskabsår, er udeladt. Denne begrænsning, der kun har været aktuel

F. t. l. om ændr. i l. om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

i nogle ganske få tilfælde, vil efter fikseringen være uden praktisk betydning og har i øvrigt givet anledning til usikkerhed med hensyn til, hvad der forstås ved de ordinære kommunale udgifter.

ad 13 og 14.

Bestemmelserne er redaktionelle ændringer som følge af fikseringen af den afgiftspligtige grundstigning.

Til § 2.

Forenklingsudvalgets forslag går ud på, at fikseringen af grundstigningsskylden på grundlag af 12. alm. vurdering alene sker med virkning for afgiftssvarelsen fremover, således at der i de tilfælde, hvor der er sket omvurdering og på grundlag heraf blevet betalt en forhøjet grundstigningsskyld i de mellemliggende år (d.v.s. skatteårene 1962-63 til 1964-65) ikke finder nogen tilbagebetaling heraf sted. Udvalget har anført en række teknisk-administrative og provenumæssige vanskeligheder ved en tilbagebetaling. Uanset disse vanskeligheder ved en tilbagebetaling har regeringen imidlertid fundet, at man ikke bør nægte ejerne af de omvurderede ejendomme tilbagebetaling af de for meget erlagte beløb. Som følge heraf er der i det fremsatte lovforslags § 2 indsat fornøden bestemmelse med hensyn til tilbagebetalingen.

Tilbagebetalingen foreslås foretaget med rentegodtgørelse i henhold til bestemmelsen i stats-ejendomsskattelovens § 84, stk. 4, d.v.s., at der skal gives en rentegodtgørelse på 5 pct. p. a. for tiden siden indbetalingen af de for meget betalte terminsbeløb.

Tilbagebetalingsbestemmelsen er i øvrigt nærmere udformet således, at 1. punktum angår de ejendomme, der i anledning af omvurderinger har været opført på årsomvurderingsfortegnelserne pr. 1. september 1961, 1. september 1962 eller 1. september 1963, uden at der har foreligget nogen arealændring for dem i forhold til 12. alm. vurdering, mens 2. og 3. punktum angår de på de nævnte årsomvurderingsfortegnelser opførte ejendomme, hvor der har foreligget arealændringer i forhold til 12. alm. vurdering enten ved deling eller sammenlægning.

I alle disse tilfælde skal der til brug for beregningen af eventuel tilbagebetaling af oppebørselsmyndighederne foretages en sammenligning mellem på den ene side den afgiftspligtige grundstigning,

der ligger til grund for opkrævningen for vedkommende skatteår, og på den anden side ejendommens afgiftspligtige grundstigning ved 12. alm. vurdering — i tilfælde af deling dens i overensstemmelse med grundbeløbsfordelingen beregnede andel af moder-ejendommens afgiftspligtige grundstigning ved 12. alm. vurdering — og i tilfælde af sammenlægning summen af de sammenlagte ejendommens eller dele af ejendommens afgiftspligtige grundstigning ved 12. alm. vurdering. I det omfang, der herefter i et af de pågældende år er blevet betalt grundstigningsskyld på grundlag af en større afgiftspligtig grundstigning, end beløbet herfor ville have andraget på grundlag af 12. alm. vurdering, vil det i det pågældende skatteår betalte overskydende afgiftsbeløb være at tilbagebetale.

I det omfang, der eventuelt har været fritagelse for den pågældende for at betale afgift af forhøjelsen af den afgiftspligtige grundstigning, bliver der selvfølgelig ikke tale om nogen tilbagebetaling.

Skulle den afgiftspligtige grundstigning for en ejendom på vedkommende årsomvurderingsfortegnelse eventuelt have været lavere end den afgiftspligtige grundstigning ved 12. alm. vurdering, hvorved den sammenlignes, foreligger der naturligvis heller ikke noget tilbagebetalingsspørgsmål.

Grundstigningsskylden, der skal tilbagebetales for de 3 skatteår 1962-63 til 1964-65, vil antagelig andrage ca. 60 mill. kr. Tilbagebetalingerne vil blive båret af statskassen og kommunerne i det samme forhold, i hvilket beløbene i sin tid er tilfaldet de pågældende kasser, jfr. reglen i lovens § 73, d. v. s. normalt med halvdelen til hver. Rentegodtgørelser udredes derimod alene af statskassen.

Til § 3.

Da den afgiftspligtige grundstigning foreslås fikseret med virkning fra og med skatteåret 1965-66, skal der ikke fremtidig foretages beregninger m. v. af afgiftspligtig grundstigning i overensstemmelse med de hidtil gældende regler, hvorfor disse samt reglerne om den afgiftspligtige grundstignings indflydelse på ejendomshandler har mistet deres betydning ved lovens gennemførelse. Disse regler kan derfor ophæves med øjeblikkelig virkning.

Når jernbaneskylden foreslås ophævet med virkning fra 1. januar 1965 og ikke fra 1. april 1965, er årsagen, at afgiftsåret for jernbaneskylden er kalenderåret, ikke finansåret.

UDVALGET VEDR. FORENKLING
AF EJENDOMSBEKATNINGEN M. V.

Bilag.

København, den 17. september 1964.

Redegørelse vedrørende fiksering af grundstigningsskylden.

Finansministeren har i skrivelse af 12. maj 1964 bedt udvalget udarbejde en redegørelse om en fiksering af grundstigningsskylden efter 13. alm. vurdering og på grundlag heraf udfærdige et lovforslag herom. Det er herved anført, at fikseringen principielt skal foretages på grundlag af 12. alm. vurdering også for ejendomme, der har været genstand for senere omvurderinger, ligesom grundstigningsskylden for parceller, der er udstykket efter den 12. alm. vurdering, bør søges ført tilbage til niveauet ved denne vurdering. Det er endvidere anført, at det for arealer, der er egnet til udstykning, dog bør overvejes at bevare grundstigningsskylden på det højere niveau, i hvert fald indtil udstykning og bebyggelse har fundet sted, og at udvalget i forbindelse hermed også bør overveje, hvorvidt en eventuel tilbøjelighed til at holde udstykningsmoden jord tilbage i spekulationshensigt, — når grundstigningsskylden er fikseret — modvirkes tilstrækkeligt ved den almindelige grundskyldsbeskatning, eller om den bør søges modvirket ved en særlig grundskyld på sådanne arealer eller eventuelt ved andre foranstaltninger.

I en supplerende skrivelse af 15. maj 1964 har finansministeren derhos anmodet udvalget om ved undersøgelsen af spørgsmålet om fikseringen også at ville tage stilling til spørgsmål, der har været rejst om eventuelle rettelser af skævheder og urimegheder vedrørende grundstigningsskylden, der måtte være opstået til og med 12. alm. vurdering, og om et eventuelt bortfald af grundstigningsskyld, der vedrører tiden til og med 12. alm. vurdering, og som nu er hvilende i medfør af bestemmelserne i stats-ejendomslovens § 69. Samtidig er udvalget anmodet om også at tage stilling til nogle spørgsmål vedrørende grundstignings-

skylden, der er rejst i en til udvalget videre-sendt skrivelse af 22. marts 1964 fra folketingsmand Aage Fogh (bilag 1).

I tilslutning til det anførte skal endvidere nævnes, at finansministeren den 24. juni 1964 som svar på et spørgsmål fra folketingsmand Gottschalek-Hansen (spl. nr. 146) om, hvornår og på hvilken måde ministeren agtede at meddele offentligheden, at urimelig pålagt grundstigningsskyld kan blive efterreguleret, og tilbagebetaling kan finde sted, svarede, at regeringens stilling-tagen til spørgsmålet om fikseringen kun skal have virkning fremover, eller om den eventuelt skal ske med virkning fra et tidligere tidspunkt med deraf følgende tilbagebetaling først kan ske på grundlag af de undersøgelser, udvalget foretager også med hensyn til dette spørgsmål. Ministeren udtalte samtidig, at han forventede på grundlag af udvalgets arbejde at kunne fremsætte forslag i folketinget om fikseringen til efteråret.

På grundlag af de anførte direktiver skal herved meddeles følgende redegørelse, der er vedlagt udkast til lovforslag om fiksering af grundstigningsskylden (bilag 2).

Forinden omtale af enkeltheder i den foreslåede fikseringsordning (B) skal om de mere almindelige spørgsmål (A), som er rejst i direktiverne, gøres følgende bemærkninger:

A.

1. Spørgsmålet om at foretage en almindelig afvejning af de hensyn, der kan begrunde et system med grundstigningsskyld, med de hensyn, der kan anføres herimod, ligger uden for udvalgets opgave. Efter de givne direktiver må det anses for udvalgets opgave med hensyn til grundstigningsskylden stort set kun at skulle tage stilling til

den tekniske ordning af fikseringen, idet man må anse det for afgjort, at grundstigningsskyld som en fortsat levende del af beskatningssystemet i hvert fald generelt skal ophøre. Udvalget har derfor ment at kunne afstå fra overvejelser over, hvorvidt grundstigningsskyldssystemet med eventuelle tekniske ændringer til imødegåelse af kritikken ville kunne bevares.

2. Derimod må udvalget tage spørgsmålet om en eventuel fortsat begrænset anvendelse af grundstigningsskylden op til overvejelse. Anledningen hertil er den i direktiverne indeholdte anmodning til udvalget om at tage stilling til folketingsmand Aage Foghs spørgsmål vedrørende grundstigningsskylden i skrivelsen af 22. marts 1964. Folketingsmandens tanker må nemlig formentlig forstås derhen, at det er hans opfattelse, at der uanset den almindelige fiksering af grundstigningsskylden dog fortsat bør være adgang til at påligne grundstigningsskyld for jord, som kommunerne skal benytte til udvidelse af byerne eller til offentlige formål. Det nævnes, at betingelsen herfor dog skal være, at kommunerne har tilsynsmyndighedens godkendelse til købet, og at kommunerne har forsøgt at købe, men ikke har kunnet få arealet overladt trods et bud, der f. eks. kan være 2-3 gange den sidste vurdering.

I anledning heraf skal først nævnes, at selvom der er tale om en ordning, der kun skal virke i begrænset omfang, vil den dog formentlig generelt medføre teknisk-administrative besværligheder for oppebørsels- og vurderingsmyndighederne. For i givet fald at kunne beregne grundstigningsskylden for en ejendom vil det nemlig være nødvendigt, at oppebørselsmyndighederne fortsat ved ejendommene bevarer noteret de forskellige faste faktorer, der idag indgår i en grundstigningsskyldberegning. Det drejer sig her først og fremmest om grundbeløbene fra 1950, men også om eventuel fikseret ældre grundstigning (stigning indtil 1950) og de fradragsbeløb efter § 59, der blev beregnet ved skærpelsen af grundstigningsskylden i 1958 og eventuelt ansat værditab efter lovens § 60. Der måtte derhos fremdeles i tilfælde af udstykning eller anden deling af ejendommene foretages fordeling af faktorerne på grundlag af vurderingsmyndighedernes værdibeløbsansættelser, ligesom

vurderingsmyndighederne formentlig fremdeles måtte foretage ansættelser af eventuelle værditab, så en ejer, der fremtidig udsattes for påligning af grundstigningsskyld, på samme måde som hidtil blev sikret godskrivning af sådant tab ved beregningen. Der måtte endvidere i givet fald tages stilling til, hvilken godskrivning for konjunkturstigning, der eventuelt skulle gives.

Det skal derhos bemærkes, at grundstigningsskylden i det pågældende forslag ikke som det hidtidige grundstigningsskyldssystem har til formål at opnå en værdiinddragning. Formålet er kun gennem afgiftspålæg at udøve en midlertidig pression overfor ejeren, indtil han formås til at afstå ejendommen. I stedet for gennem en kompliceret grundstigningsskyldberegning synes det derfor at være enklere at nå dette mål blot gennem forøget almindelig grundskyld.

Endelig må det nævnes, at en ordning, der tillader en kommune gennem en særbeskatning — det være sig grundstigningsskyld eller forhøjet almindelig grundskyld — at opnå en ejendoms overgang til sig selv, forekommer stødende. Kommunen tilsigter noget, som ellers måtte søges gennemført ved ekspropriation. Drejer det sig om jord, der ønskes fremskaffet til byggegrunde, er der i øvrigt i den gældende lovgivning overhovedet ikke hjemmel til ekspropriation. Forslaget må derfor frarådes.

3. De sidstanførte betæneligheder gør sig vel ikke gældende, hvis de pågældende foranstaltninger — grundstigningsskyldspålæg eller forøget grundskyld — udvides til at angå al såkaldt udstykningsmoden jord. For så vidt angår grundstigningsskylden gælder dog det samme som før nævnt om teknisk-administrative besværligheder, og at det udkræver en unødigt kompliceret beregning i en situation, hvor ikke værdiinddragning, men kun pression tilsigtes. Grundstigningsskyld må derfor også her frarådes.

Selvom pressionen alene søges anvendt i form af øget almindelig grundskyld, opstår der vanskeligheder ved afgrænsning af de i betragtning kommende arealer. I vurderingsteknisk forstand forstås ved et udstykningsmodent areal et areal, for hvilket der på vurderingstidspunktet som følge af aktuelle eller forventede udstykningsmulig-

heder kan opnås en højere salgspris, end den hidtidige økonomiske anvendelse betinger. Det ville derfor være nærliggende at lade afgrænsningen afhænge af forholdet mellem vurdering og benyttelse med afgørelsen beroende hos vurderingsmyndighederne, særlig således at arealer, der er vurderet efter statsejendomsskattelovens § 16, men enten er ubenyttede eller kun benyttet dyrkningsmæssigt, gøres til genstand for merbeskatningen. For så vidt angår landbrug i yderzone, der ved omvurderinger siden lov nr. 221 af 31. maj 1963 (salg mere end 75 pct. over hidtidig ejendomsværdi) er vurderet efter § 16, vil en særbeskatning som pression til udbud af jorden imidlertid klart være urimelig, da udstykning og benyttelse til andet end landbrug af sådanne arealer netop er udelukket ved yderzonebåndet. Noget lignende gør sig gældende i mellemzonerne. Der vurderes her i vidt omfang efter § 16, men principielt gælder de samme bånd for benyttelsen som i yderzone. Særbeskatning af udstykningsmoden jord måtte derfor indskrænkes til de ubenyttede eller kun landbrugsmæssigt benyttede arealer, der har inderzonestatus, eller som i bygnings- og byplanvedtægter er udlagt som bygeområder.

Spørgsmålet om særbeskatning af udstykningsmoden jord må formentlig også ses i forbindelse med den eventuelle fremtidige ordning med hensyn til lempelse af landbrugets ejendomsskatter. Begrænses lempelsen til kun at angå grundskylden af den landbrugsmæssige værdi, fremkommer der herved automatisk en merbeskatning af udstykningsarealer, der kan gøre fortsat landbrugsmæssig benyttelse urentabel. Om der derudover vil være behov for at kunne udskrive den almindelige grundskyld med en højere sats kan vanskeligt bedømmes.

Der vil endvidere melde sig vanskeligheder ved afgørelsen af, hvornår en eventuel merbeskatning skal ophøre. Gennemførelse af en udstykning og navnlig af de for en bebyggelse fornødne vej- og kloakanlæg er meget tidkrævende og til dels uden for ejerens kontrol og afhængig af de pågældende myndigheder. Så snart der blot er indgivet andragende om udstykning af arealet i overensstemmelse med det ved planlægningen forudsatte, må merbeskatningen

formentlig bortfalde, i hvert fald hvis gennemførelsen af de videre foranstaltninger, herunder bebyggelsen, ikke forsinkes på grund af ejerens forhold.

Hvad endelig angår spørgsmålet om eventuelle andre foranstaltninger end de beskatningsmæssige overfor udstykningsmoden jord, der ikke bringes på markedet, kan der formentlig næppe anvises andre midler end ekspropriation i det omfang almenvellet, jfr. grundlovens § 73, kræver det, forkøbsret og adgang til at yde kommunerne støtte til jordkøb. Udvalget anser det dog for at ligge udenfor sin opgave at tage stilling til, hvorvidt der er anledning til at søge tilvejebragt hjemmel for anvendelse af disse midler.

4. Med hensyn til spørgsmålet om eventuel udstykningsmoden jord, der har været omvurderet efter 12. alm. vurdering, ved fikseringen eventuelt bør have grundstigningsskylden fikseret på det højere grundlag, indtil udstykning og bebyggelse har fundet sted, bemærkes, at de nysnævnte afgrænsningsmæssige vanskeligheder på samme måde gør sig gældende her. Dertil kommer, at foranstaltningen kan afstedkomme ulighed overfor anden jord, som inden fikseringen er blevet udstykningsmoden siden 12. alm. vurdering, men som ikke har været genstand for omvurdering. Foranstaltningen må derfor frarådes.

5. Med hensyn til spørgsmålet om rettelse af eventuelle skævheder og urimeligheder vedrørende grundstigningsskylden til og med 12. alm. vurdering bemærkes, at det ikke af de pågældende folketingsforhandlinger klart fremgår, hvad der hermed sigtes til, men følgende forhold, som der måske kan være tænkt på, skal nævnes:

a) Der skal måske være tænkt på de tilfælde, hvor det ved 12. alm. vurdering viste sig, at landbrugsejendomme var blevet behæftet med grundstigningsskyld. Som bekendt indledte ligningsdirektoratet i den anledning en revision med eventuel rettelse af 1950-grundbeløb, hvor skævheden beroede herpå. Revisionen blev imidlertid igen standset i foråret 1963 i forbindelse med lovgivningen, der midlertidigt har fritaget landbrugsejendommene for grundstigningsskylden. Lovgivningen herom dækker nu hele perioden 1961-62—1964-65 og kan formentlig forventes videreført på sam-

me måde for 1965-66. I forbindelse med 13. alm. vurdering vil med virkning fra 1966-67 en permanent ordning med hensyn til lempelse i grundskatterne for landbrugsejendomme derhos formentlig blive gennemført.

b) Det kan endvidere være, at man forestiller sig, at der kan være opstået skævheder i tilfælde, hvor det ved grundvurderingen for en ejendom benyttede vurderingsprincip i perioden 1950-60 eventuelt er ændret fra vurdering på grundlag af såkaldt normalmeterberegning til vurdering efter udnyttelsesgrad (antallet af etagem², der må opføres på grunden). Imidlertid har normalmetersystemet været opbygget netop under hensyntagen til de hidtil gældende bygningsvedtægter og den i disse givne byggeret. Normalmeterberegning er i øvrigt kun anvendt til vejledning ved grundværdiansættelsen, og der er herudover taget hensyn til særlige forhold ved grunden, herunder om der har været en større eller mindre byggeret end det sædvanlige efter forholdene. Hvor en ejendom arealmæssigt er uændret fra 1950 til 1960, synes der i hvert fald næppe at kunne være opstået skævheder på grund af det nævnte forhold. Ved deling af en ejendom kunne det måske derimod tænkes, at en lod herved havde fået et for lille grundbeløb og dermed en for stor afgiftspligtig grundstigning og modsvarende en anden lod et for stort grundbeløb og dermed en for lille afgiftspligtig grundstigning. Det må dog nok antages, at man i sådanne tilfælde har ladet det ændrede vurderingsprincip slå igennem også ved værdibeløbsansættelserne, der ligger til grund for grundbeløbsfordelingerne, således at værdibeløbsansættelserne på tilsvarende måde er sket med hensyntagen til, hvorledes den tilladte bebyggelse efter udstykningen har fordelt sig på de fremkomne lodder. Endelig må bemærkes, at der vel i øvrigt næppe i nogen synderlig grad har været tale om delinger, hvor normalmeterprincippet er anvendt i 1950, idet princippet ikke er anvendt i kvarterer med åben bebyggelse, men i de ældre kvarterer med sammenhængende randbebyggelse.

c) Man kan måske fremdeles have tænkt på den forskel i den afgiftspligtige grundstigning, der kan være for i øvrigt ensartede ejendomme ved 12. alm. vurdering som følge af, at deres grundbeløb kan være

vidt forskelligt, alt eftersom de allerede i 1950 har været udstykket, eller de dengang endnu kun har været vurderet som landbrugsjord. Den forskellige grundstignings-skyld i disse tilfælde er imidlertid en uundgåelig følge af, at man i sin tid besluttede kun at opkræve afgift af den efter et bestemt tidspunkt indtrufne værdistigning. Denne vil naturligvis være større for arealer, der først efter dette tidspunkt har fået værdi som byggegrunde end for grunde i gamle byområder.

d) Endelig kan der måske være tænkt på en urimelighed med hensyn til fritagelsesreglerne i gældende lovs § 69 derved, at disse bestemmelser i alle tilfælde tager den afgiftspligtige grundstigning ved den første vurdering efter erhvervelsen som udgangspunkt for beregningen af den stigning i ejertiden, der gives fritagelse for. Hvor det drejer sig om erhvervelse af en ikke selvstændig vurderet ejendom, harmonerer dog princippet i § 69 med, at den eventuelle regulering af vederlaget parterne imellem efter § 64 sker på grundlag af den første selvstændige vurdering. Hvor det drejer sig om erhvervelse af en allerede selvstændig vurderet ejendom, og erhvervelsen er sket på grundlag af en nyligt foretaget vurdering, forekommer det derimod ikke rimeligt, at man ikke lægger den ved erhvervelsen gældende afgiftspligtige grundstigning til grund for fritagelsesberegningen, men i stedet benytter den afgiftspligtige grundstigning ved den senere vurdering, der finder sted efter erhvervelsen, hvor der kan være sket en yderligere stigning. Ejeren får herved ikke fritagelse for hele den stigning, der reelt er opstået i hans ejertid. Urimeligheden i disse tilfælde kan imødegås ved i forbindelse med fikseringen at gennemføre den allerede i udvalgets tidligere forslag til finansministeren i skrivelse af 3. december 1963 foreslåede regel, hvorefter der, hvor en ejendom ved erhvervelsen har været selvstændigt vurderet ved en vurdering, der ikke ligger mere end 6 måneder tilbage, skal kunne regnes med den på grundlag heraf beregnede afgiftspligtige grundstigning som udgangspunkt for fritagelsen, såfremt den er lavere end den afgiftspligtige grundstigning ved den første vurdering efter erhvervelsen.

6. Med hensyn til spørgsmålet om eventuelt at lade grundstigningsskyld, der ved-

rører tiden til og med 12. alm. vurdering, og som nu er hvilende i medfør af bestemmelserne i statsejendomsskatteovens § 69, bortfalde ved fikseringen, bemærkes, at dette vil medføre uligheder i forbindelse med salg, der finder sted efter fikseringen. Købere af i øvrigt ensartede ejendomme med samme afgiftspligtige grundstigning ved 12. alm. vurdering kommer til at betale forskellig grundstigningsskyld, alt efter som deres sælger havde hel eller delvis fritagelse for den nævnte stigning eller ej. Såfremt det kan forudsættes, at den forskellige grundstigningsskyld tages i betragtning ved fastsættelse af købesummen, udlignes ganske vist forskellen mellem køberne, men under denne forudsætning fremkommer der i stedet for en forskelsbehandling af sælgerne, idet vedkommende, der har haft fritagelse, ved salget får lov til at indkassere værdistigningen. Tanken kan ikke anbefales, og fikseringsforslaget er derfor udformet med bibeholdelse af det gældende princip, at fritagelsen bortfalder efter salg.

I stedet for førnævnte foranstaltning kunne der derimod eventuelt rejses spørgsmål om helt at lade grundstigningsskylden bortfalde for 1- og 2-familieshusene (dog bortset fra dem, der har så stort areal, at udstykning til selvstændig bebyggelse kan ske). En sådan foranstaltning vil imidlertid have betydelige provenumæssige konsekvenser. Hvor betydelige konsekvenserne ville være, kan ikke siges nøjagtigt, da man ikke i statistikken har nogen opgørelse over, hvor meget afgiftspligtig grundstigning, der falder på 1- og 2-familieshuse, og hvor meget heraf, der er fritaget. Provenuet af grundstigningsskylden for 1961-62 altså på grundlag af 12. alm. vurdering androg ca. 53 mill. kr. Ved den nævnte foranstaltning vil provenuet i hvert fald nok blive mindre end 40 mill. kr. årligt.

7. Med hensyn til spørgsmålet om eventuelt at lade fikseringen ske med virkning fra et tidligere tidspunkt med deraf følgende tilbagebetaling skal først bemærkes, at en sådan foranstaltning vil medføre ikke ubetydelige teknisk-administrative vanskeligheder for oppebørselsmyndighederne, der skal forestå tilbagebetalingen. Der blev i 1961 foretaget ca. 96.000 vurderinger, i 1962 ca. 116.000 og i 1963 ca. 117.000. For et meget stort antal ejendomme må

oppebørselsmyndighederne således beregne tilbagebetalingsbeløbene og eventuelt rentegodtgørelse heraf termin for termin. Det vil yderligere komplicere arbejdet, at der i vidt omfang er sket ejerskifter. Det vil formentlig være tilfældet for ca. 100.000 ejendomme. Dernæst skal bemærkes, at en tilbagebetaling, som eventuelt skal omfatte årene 1962-63—1965-66 vil betyde en samlet udbetaling af meget betydelige beløb fra det offentlige. Provenuet af grundstigningsskylden, der som nævnt i 1961-62 på grundlag af 12. alm. vurdering udgjorde ca. 53 mill. kr., steg i 1962-63 til ca. 65 mill. kr. Selvom en del af stigningen hidrører fra bortfaldne § 69-fritagelser må hovedparten antages at skyldes omvurderingen i 1961. I 1963-64 er provenuet steget yderligere til ca. 82 mill. kr., hvoraf på tilsvarende måde hovedparten af stigningen må stamme fra omvurderinger i 1962. Selvom der som følge af bestemmelserne i loven af 1. maj 1964 om udskydelse af 13. alm. vurdering ikke fremkommer nær så stor stigning ved omvurderinger i 1963 og ingen ved omvurderingen i 1964, vil en tilbagebetaling for 4 år vedrørende 1961-vurderinger og 3 år vedrørende 1962-vurderinger betyde en tilbagebetaling af en størrelsesorden på ca. 70-80 mill. kr. Da kommunerne har oppebåret halvdelen af grundstigningsskylden, må disse derhos formentlig på samme måde skulle deltage i refusionen, altså med ca. 35-40 mill. kr., hvilket ville kunne påvirke deres udskrivning af indkomstskat, eventuelt i flere år.

Man kunne eventuelt i stedet overveje at lade fikseringsordningen træde i kraft med virkning for afgiftssvarelsen allerede fra 1. april 1965. Såfremt lovforslaget vedtages i løbet af efteråret, vil oppebørselsmyndighederne formentlig være i stand til at få fikseringsgrundlaget i orden til opkrævningen 1965-66. Under hensyn hertil har udvalget derfor udfærdiget fikseringsforslaget med en alternativ affattelse af ikrafttrædelsesbestemmelsen i forslaget § 2.

B.

Med hensyn til den foreslåede fikseringsordning skal først bemærkes, at forslaget herom fremtræder som forslag til lov om ændring i loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, i hvis afsnit

II B de gældende bestemmelser om grundstigningsskylden findes. Hele det pågældende afsnit i den gældende lov (§§ 51-73) berøres af ændringsforslaget, der erstatter de pågældende bestemmelser med et mere begrænset antal bestemmelser (§§ 51-54, 67-69 og 73), der fremtidig indeholder reglerne om den fikserede grundstigningsskyld, idet de øvrige paragrafnumre i afsnittet udgår. Foruden om ændringerne indenfor afsnit II B indeholder forslaget tillige forslag om enkelte andre af fikseringen foranledigede ændringer i statsejendomsskatteoven. Det skal bemærkes, at den rent tekniske opstilling af lovforslaget er sket efter samråd med justitsministeriets lovkontor. I det følgende skal først omtales de fremtidige bestemmelser om grundstigningsskylden i afsnit II B (1). Derefter følger en omtale af de forskellige bestemmelser — såvel i gældende lovs afsnit II B som andetsteds i loven — som foreslås at bortfalde i forbindelse med fikseringen (2). Til sidst omtales forslag om ophør med opkrævning af jernbaneskyld (3).

1. Forslaget om fikseringen går i overensstemmelse med direktivet ud på en fiksering af grundstigningsskylden på grundlag af niveauet ved 12. alm. vurdering. Fikseringen gennemføres rent teknisk derved, at det er den afgiftspligtige grundstigning for ejendommene ved den nævnte vurdering, ikke afgiftsbeløbene, der fikseres. Som hidtil skal grundstigningsskylden svares med 4 pct. årligt, men fremtidig d. v. s. fra den 1. april 1966 — dog fra den 1. april 1965 såfremt forslaget skal have virkning for afgiftssvarelsen allerede fra førstkommande skatteår — er afgiftsgrundlaget herfor den fikserede afgiftspligtige grundstigning. Selve den fikserede afgiftspligtige grundstigning for ejendommene fastlægges — uanset tidspunktet for lovforslagets virkning for afgiftssvarelsen — straks ved ændringslovens ikrafttræden, og efter dette tidspunkt skal beregning af afgiftspligtig grundstigning efter gældende lovs § 58 heller ikke mere finde sted i forbindelse med vurderinger af ejendommene. Det skal bemærkes, at man går ud fra, at ændringsloven, — uanset hvilket tidspunkt der vælges for dens virkning for afgiftssvarelsen, — vil blive gennemført nu i efteråret eller i løbet af vinteren.

Ad § 51: Bestemmelsen omhandler ligesom gældende lovs § 51 pligten til at svare grundstigningsskyld og grundlaget, hvorpå afgiften skal svares. Fremtidig — hvilket ifølge bestemmelsen i ændringslovens § 2 vil sige fra 1. april 1966, eventuelt 1. april 1965 — går pligten altså ud på, at grundstigningsskylden skal svares af den fikserede afgiftspligtige grundstigning.

Ad § 52: Bestemmelsen, hvorefter der i de tilfælde, hvor ejendomsværdien skal lægges til grund ved beregningen af formueskat m. v., forinden beregningen finder sted, i ejendomsværdien skal fradrages den fikserede afgiftspligtige grundstigning, svarer — alene med nogle redaktionelle ændringer — til princippet i gældende lovs § 52.

Ad § 53, stk. 1: Den gældende lovs § 53 indeholder bestemmelser om ejendommenes grundbeløb, der imidlertid bortfalder jfr. nedenfor under punkt 2. I stedet for indsættes ved ændringsloven hovedbestemmelsen om den fikserede afgiftspligtige grundstigning i denne paragraf. Den nye bestemmelse i § 53 indeholder i stk. 1 beskrivelsen af den afgiftspligtige grundstigning, der fikseres for selvstændige ejendomme, der ved lovens ikrafttræden findes på vurderingsfortegnelsen ved 12. alm. vurdering, således som denne er suppleret ved fortegnelserne over de årlige omvurderinger, senest fortegnelsen ved årsumvurderingen pr. 1. september 1964. Fikseringsgrundlaget fastlægges herved — uanset tidspunktet for fikseringens virkning for afgiftssvarelsen — for alle de ejendomme, der er selvstændig skattepligtige fra og med 1965-66. For de ejendomme, der først er fremkommet ved udstyknings- og sammenlægningsvurderinger efter 1. september 1964 indtil lovens ikrafttræden, og for hvilke spørgsmålet om selvstændig beskatning derfor først foreligger fra 1966-67, er fornøden bestemmelse om fordeling og sammenlægning af fikseret afgiftspligtig grundstigning samtidig optaget som stk. 2 i den nye lovs § 54, som i sit stk. 1 omhandler de fremtidige fordelinger og sammenlægninger af fikseret afgiftspligtig grundstigning, der skal foretages ved udstyknings- og sammenlægningsvurderinger, der finder sted efter lovens ikrafttræden. Beskrivelsen i § 53, stk. 1 af den fikserede afgiftspligtige grundstigning er — af hensyn til

de fordelinger og sammenlægninger af afgiftsgrundlaget ved 12. alm. vurdering, som det er nødvendigt at foretage i de tilfælde, hvor der er sket arealændringer siden denne vurdering — foretages således, at 1. og 2. punktum angår ejendommene, der er arealmæssigt uændret siden 12. alm. vurdering, 3. punktum: ejendommene, der arealmæssigt kun er en del af en daværende ejendom og endelig 4. punktum: ejendommene, der arealmæssigt omfatter dele af flere daværende ejendomme. For alle kategorier er det imidlertid således, at fikseringen i intet tilfælde sker på noget højere niveau end niveauet ved den 12. alm. vurdering. Derimod er der overalt i § 53, stk. 1 gjort reservation, for så vidt en lavere afgiftspligtig grundstigning har været beregnet ved en senere vurdering, der er opført på en årsomvurderingsfortegnelse til og med årsomvurderingen pr. 1. september 1964, idet da denne lavere beregning skal være fikseringsgrundlaget, hvilket er i overensstemmelse med tilsvarende reservation, som har været gjort i loven af 1. maj 1964 om udskydelse af 13. alm. vurdering m. v.

Der er nogle kategorier af ejendomme, for hvilke der ikke ved 12. alm. vurdering har været foretaget beregning af afgiftspligtig grundstigning, nemlig ejendomme, der var undtagne fra vurdering og ejendomme, der var jordrentepligtige, (jfr. med hensyn til de sidstnævnte, gældende lovs § 51, stk. 3) og for disse ejendomme vil der derfor efter forslaget heller ikke kunne komme til at foreligge nogen fikseret afgiftspligtig grundstigning, selvom de nu er vurderingspligtige eller frigjort for jordrentepligt, eller dette senere bliver tilfældet. Resultatet må anses for rimeligt. Efter de gældende regler i § 53, stk. 2, vil et areal, der bliver vurderingspligtigt, få sin grundværdi efter fradrag for forbedringer ved første vurdering efter vurderingsfristagelsens ophør fastlagt som grundbeløb. Som følge heraf må eventuel nuværende afgiftspligtig grundstigning for et areal, der ved 12. alm. vurdering var undtaget fra vurdering, udgøre stigning efter 12. alm. vurdering, som med rette bør bortfalde. Med hensyn til jordrentepligtig jord er forholdet det, at grundbeløbene her har været holdt i reserve, (jfr. nævnte § 51, stk. 3) uden at der har været foretaget beregning af afgiftspligtig

grundstigning. Det ville altså her være muligt, hvor sådan jord senere er frigjort for jordrentepligt, at beregne, hvad den afgiftspligtige grundstigning ville have været ved 12. alm. vurdering. Da det imidlertid drejer sig om jord, som dengang må have været landbrug, og som derfor tør forudsættes dengang ikke at ville have haft nogen afgiftspligtig grundstigning, synes det upåkrævet at foreskrive, at der nu efterfølgende skal foretages en beregning for at konstatere, om denne forudsætning holder stik. Noget sådant ville formentlig kun unødigt komplicere reglerne.

Ad § 53, stk. 2: Efter den gældende lovs bestemmelser bevirker ændringer, som ved klage eller revision finder sted af ansættelser, der ligger til grund for de forskellige faste faktorer (grundbeløb, § 59-fradrag m. v.), der indgår i en ejendoms grundstignings-skyldsberegning, at den pågældende faktor for ejendommen hermed anses for ændret, hvad enten det bliver til fordel eller ej for ejeren ved grundstignings-skyldsberegningen. Er der, forinden ændringen af den oprindelige faktor finder sted, ved udstykningsvurdering sket fordeling af denne, bestemmer dog § 61 af hensyn til, at der ikke skal blive grebet forstyrrende ind i allerede skete parcelsalg, at ændringen ikke skal berøre størrelsen af de andele af faktorerne, der er fordelt til de frasolgte parceller, men hele ændringen skal henføres til restejendommen.

De omtalte faktorer i grundstignings-skyldsberegningen beror i vidt omfang på ansættelser af meget gammel dato (f. eks. grundbeløbet på ansættelserne i 1950) således at de pågældende bestemmelser allerede som følge heraf nu i nogen grad er af teoretisk karakter (ved eventuel genoptagelse af revisionen af landbrugsejendommens 1950-grundbeløb ville spørgsmålet dog få aktualitet), og med fikseringen af grundstignings-skylden vil også den faktor, der indgår som slutpunkt i beregningen af den fikserede afgiftspligtige grundstigning (ansættelsen ved 12. alm. vurdering) være en ansættelse af så gammel dato, at ændringer heraf i det hele vil være af ret teoretisk karakter, og i hvert fald synes der ikke nu så længe efter i tilfælde, hvor der skulle komme til at foreligge ændringer af gamle ansættelser, at være anledning til af den grund at på-

lægge ejerne nogen forøget fikseret afgiftspligtig grundstigning.

Som følge heraf er det i § 53, stk. 2, foreslået, at ændring som følge af klage eller revision af ansættelser, der ligger til grund for den oprindeligt fikserede afgiftspligtige grundstigning, kun skal medføre omberegning heraf, såfremt den fikserede afgiftspligtige grundstigning derved bliver lavere. Som følge af den nævnte bestemmelse bliver det herefter samtidigt uforment med en bestemmelse som den gældende lovs § 61, idet parcellererne ved en omgørelse af fordeling af den oprindeligt fikserede afgiftspligtige grundstigning herved kun vil kunne opnå en lettelse, hvilket det på den anden side synes at måtte være berettiget, at de får i stedet for, at hele en eventuel lettelse skulle tilfalde restejendommen.

Ad § 54, stk. 1: Gældende lovs § 54 indeholder ligesom gældende lovs § 53 bestemmelser om ejendommens grundbeløb, der imidlertid bortfalder, jfr. nedenfor under punkt 2. I stedet for indsættes ved ændringsloven i § 54 bestemmelserne om fordeling og sammenlægning af fikseret afgiftspligtig grundstigning. Bestemmelsen i den nye § 54, stk. 1 angår de fordelinger og sammenlægninger af fikseret afgiftspligtig grundstigning, som det ved udstyknings- og sammenlægningsvurderinger, der finder sted efter fikseringen, bliver nødvendigt for oppebørselsmyndighederne at foretage for ejendommene. Bestemmelsen fastslår på samme måde, som det nu er tilfældet for grundbeløbet og andre faste faktorer i grundstigningsskyldsberegningen, at fordelingen skal foretages på grundlag af de værdibeløb, hvorved de enkelte lodder indgik i grundværdien efter fradrag for forbedringer ved den sidst forudgående vurdering af den tidligere samlede ejendom, og at værdibeløbene ansættes af vurderingsrådet.

Det kunne overvejes, om en forenkling af fordelingerne burde søges gennemført ved i stedet at foreskrive fordelingen foretaget rent skematisk efter størrelsen af loddernes areal. Herved ville det på en gang opnås, at det blev uforment, at vurderingsmyndighederne skulle medvirke, samtidig med at parterne ved parcellsalg på forhånd ganske nøjagtigt kunne beregne, hvor meget af moderejendommens fikserede afgiftspligtige grundstigning der ville falde på lodden.

Gennemgående ville en sådan fordeling formentlig ikke medføre urimelige resultater. Udelukkes kan det dog ikke, at der derved kunne fremkomme resultater, der ville virke stødende, således f. eks. hvis der til en landbrugsejendom ved 12. alm. vurdering har hørt et meget værdifuldt udstykningsareal, der senere frastykkes. Ved fordeling efter areal vil herved en meget betydelig fikseret afgiftspligtig grundstigning blive overført til landbrugsjorden, men modsvarende vil udstykningsarealet få en uforholdsmæssig lille del af grundstigningsskylden. Et så stødende resultat undgås ved at lade fordelingen ske efter værdiforhold mellem lodderne, og ved forslaget er man derfor blevet stående ved en sådan løsning. Egentlig burde en fordeling efter værdiforholdene vel rettest foretages efter loddernes andel i fikseringsgrundlaget ved 12. alm. vurdering, men efterhånden som man fjerner sig herfra, ville en sådan regel dog volde praktiske vanskeligheder, og man er derfor i forslaget blevet stående ved samme fordelingsprincip, som efter gældende lovs § 55 anvendes ved grundbeløbsfordeling, nemlig fordeling efter de værdibeløb, hvorved lodderne indgik i grundværdien efter fradrag for forbedringer ved den sidst forudgående vurdering af den tidligere samlede ejendom.

I den gældende lovs § 55, stk. 3, 2. punktum, er det bestemt, at værdibeløbsansættelser ikke kan påklages, og at de ikke kan ændres ved revision, medmindre alle de berørte ejere tiltræder ændringen. Baggrunden herfor har været ikke at gribe forstyrrende ind i de skete parcellsalg. Efter fikseringen af grundstigningsskylden synes det imidlertid ikke mere at være forment med en sådan regel, hvorved man helt fraviger den ellers almindeligt gældende regel om adgang til at påklage vurderingsrådets ansættelser. I forslaget fastslås det derfor nu udtrykkeligt, at værdibeløbsansættelserne, der fremtidigt foretages, kan påklages på sædvanlig måde. Denne udtrykkelige bestemmelse svarer i øvrigt til lignende udtrykkelige bestemmelse, som nu findes i statsejendomsskattelovens § 78, stk. 1, med hensyn til fordeling af fikseret ejendomsskyld, hvilken fordeling ligeledes beror på en særskilt ansættelse, som vurderingsrådet foretager, i dette tilfælde af de enkelte lodders andel af forskelsværdien ved den

sidst forudgående vurdering af den tidligere samlede ejendom.

I den gældende lovs § 55, stk. 4, er det også bestemt, at ændringer ifølge klage eller revision af grundværdiansættelsen, der ligger til grund for værdibeløbsansættelser, ikke skal medføre ændringer af allerede foretagne fordelinger. Heller ikke denne regel synes det efter fikseringen af grundstigningsskylden at være rimeligt at opretholde. Den er derfor udeladt. I medfør af princippet i lovens § 43 vil dette herefter formentlig medføre, at skyldrådet, hvis det ændrer en ansættelse på grundlag af hvilken, der er foretaget værdibeløbsansættelse, samtidig skal træffe bestemmelse om, hvilken indflydelse ændringen får på værdibeløbene.

Ad § 54, stk. 2: For ejendomme, der findes som selvstændigt vurderet senest ved årsvurderingen pr. 1. september 1964, er den fikserede afgiftspligtige grundstigning fastlagt ved § 53, stk. 1. For ejendomme, der først er fremkommet ved udstyknings- og sammenlægningsvurderinger i tiden efter 1. september 1964 og indtil lovens ikrafttræden (og ved udstykningsvurderinger, der først er blevet endelige i dette tidsrum), må der på lovens ikrafttrædelsestidspunkt foretages en fordeling og sammenlægning af den for moderejendommen ifølge § 53, stk. 1, fikserede afgiftspligtige grundstigning. Samtidig med at fastslå, at dette skal ske, fastslår § 54, stk. 2, derhos, at der, for så vidt angår fordeling, ikke skal ansættes nye værdibeløb til brug herfor, men at fordelingen foretages af oppebørselsmyndigheden på grundlag af de allerede ved den pågældende udstykningsvurdering ansatte værdibeløb. Det fremgår af formuleringen, at udstykningsvurderinger, der ikke er endelige, d. v. s. § 8, stk. 3-vurderinger, hvor udstykning endnu ikke er sket ved lovens ikrafttræden, ikke kommer i betragtning, hvorfor nogen fordeling ikke her skal foretages, hvilket hænger sammen med, at udvalget foreslår, at den nævnte bestemmelse i § 8, stk. 3, om foreløbig vurdering ophæves, jfr. om baggrunden herfor nærmere nedenfor under punkt 2. Ophævelsen af bestemmelsen betyder, at ikke blot adgangen til at begære foreløbig vurdering bortfalder fra ikrafttrædelsestidspunktet, men at også foretagne, men endnu ikke endelige § 8, stk. 3-vurderinger bortfalder fra dette tidspunkt.

Man undgår herved den komplikation, det vil være, såfremt der skal reserveres sådanne ejendomme en andel af fikseret afgiftspligtig grundstigning. Det skal bemærkes, at det forhold, at de på ikrafttrædelsestidspunktet foreliggende foreløbige vurderinger bortfalder, og altså ikke ved udstykning bliver endelige, indebærer, at nye værdibeløb skal ansættes, når lodden første gang efter udstykning bliver vurderet. Dette vil dog næppe være nogen ulempe, og de foreløbige vurderinger har jo som sådan udspillet deres rolle med den beregning af afgiftspligtig grundstigning, der har været foretaget på grundlag af dem.

Ad §§ 67 og 68: Bestemmelserne i § 67, stk. 1 og § 68 svarer til gældende lovs bestemmelser i §§ 67-68, og således at statsgrundskyldsfritagelser, det vil først og fremmest sige fritagelserne efter gældende lovs §§ 49-50, altså fortsat medfører tilsvarende grundstigningsskyldsfritagelser. Bestemmelsen i § 67, stk. 2, om fritagelse for jordrentepligtige ejendomme er kun af betydning for ejendomme, der er blevet undergivet jordrentepligt efter 12. alm. vurdering, idet der for ejendomme, der allerede dengang var jordrentepligtige, ikke kan foreligge nogen fikseret afgiftspligtig grundstigning, jfr. bemærkningerne til § 53, stk. 1. Bestemmelsen om, at man ved delvis jordrentepligtige ejendomme i relation til grundstigningsskylden skal betragte de to dele som selvstændige ejendomme, svarer til gældende lovs § 51, stk. 3, sidste punktum og er formentlig nødvendig for i tilfælde af fraskillelse af den ikke jordrentepligtige del at undgå, at nogen del af dennes fikserede afgiftspligtige grundstigning overgår på jordrenteparcelen.

Ad § 69: Den foreslåede nye bestemmelse i § 69 erstatter gældende lovs § 69, idet den for de gamle ejere viderefører den fritagelsesadgang, der efter § 69, stk. 1 a, b og c, gælder for parcelhuse og sommerhuse og kolonihaver, således at disse ejere fortsat sikres fritagelse for at betale afgift af den del af den fikserede afgiftspligtige grundstigning, der udgør stigning i deres ejertid. Fritagelserne skal efter forslaget § 69, stk. 5 — i overensstemmelse med gældende lovs princip — dog i alle tilfælde bortfalde ved de gamle ejeres salg af ejendommen, jfr. i øvrigt om dette spørgsmål de almindelige bemærkninger under A. 6.

Samtidig med forslaget om videreførelsen af nævnte fritagelse er der — i overensstemmelse med udvalgets tidligere forslag til finansministeren i skrivelse af 3. december 1963 — foreslået to forbedringer for de gamle ejere med hensyn til fritagelsesbestemmelserne, dels derved at der som basisbeløb ved beregning af fritagelsen i stedet for altid med den afgiftspligtige grundstigning ved den første vurdering efter erhvervelsen nu også skal kunne regnes med den afgiftspligtige grundstigning ved en eventuelt inden for de sidste 6 måneder før erhvervelsen foretaget vurdering, jfr. forslagets § 69, stk. 4, dels derved at den gældende betingelse i § 69, stk. 1 a, om, at ejendommen udelukkende skal være benyttet til beboelse, er afsvækket noget til, at ejendommen i alt overvejende omfang benyttes til beboelse.

Som følge af disse lempelser kan der blive tale om, at nogle af de gamle ejere fra og med ikrafttrædelsen af de nye bestemmelser i § 69 (d. v. s. fra 1. april 1966, respektive 1. april 1965, jfr. ændringslovens § 2) skal have en større fritagelse, end de havde ved 12. alm. vurdering, og eventuelt at de skal have en fritagelse, hvor de tidligere overhovedet ingen havde. Efter forslagets § 69, stk. 1, skal fritagelsen som hidtil efter § 69, stk. 1 a, gives umiddelbart for de første 7.000 kr. af stigningen i ejertiden. Overstiger stigningen 7.000 kr., er det som hidtil bestemt, at fritagelsen for det overskydende gives af finansministeren og er betinget af, at der ikke fra ejendommen kan udstykkes grund til selvstændig bebyggelse, uden at dette vil medføre væsentlig værdiforringelse for restarealet eller den bestående bebyggelse. Det er dog ikke hermed tanken, at de gamle ejere, der allerede har en fritagelse over 7.000 kr., på ny skal søge finansministeren om fritagelsen, idet man går ud fra, at ministeren med hjemmel i delegationsbestemmelsen i § 69, stk. 6, vil overlade det til oppbevarelsesmyndighederne umiddelbart at forlænge disse fritagelser. Ansøgning skulle formentlig kun blive aktuel i de formentlig ret få tilfælde, hvor ejere, der ikke allerede har en fritagelse over 7.000 kr. efter gældende lovs § 69, stk. 1 a, 3. pkt., nu som følge af de anførte lempelser får mulighed for en sådan større fritagelse. Den hidtidige bestemmelse i § 69, stk. 1 a, 3. pkt. om, at

det for fritagelse over 7.000 kr. også er en betingelse, at grundstigningen ikke har været ledsaget af en tilsvarende forøgelse, af ejendommens udbytte, er i forslaget udeladt. Årsagen hertil er, at den pågældende betingelse, der kun tager sigte på forøget lejeindtægt ved udleje af en lejlighed i 2-familieshusene, ikke ved praktiseringen af fritagelsesbestemmelsen ved 12. alm. vurdering har haft nogen betydning som følge af, at sådan lejestigning på grund af leje-restriktionerne har været udelukket.

Bestemmelsen i § 69, stk. 3, om fortsat fritagelse for de gamle sommerhusejere bevarer betingelsen i gældende lovs § 69, stk. 1 c, om at grundværdien ikke må overstige 7.000 kr., men således at det afgørende i så henseende alene skal være værdien ved fikseringsvurderingen, altså almindeligvis ved 12. alm. vurdering, mens det skal være uden betydning, at grundværdien senere er blevet højere. Dette er i overensstemmelse med det standpunkt, der er taget i skatte-departementets cirkulære af 4. maj 1964 med hensyn til de omvurderinger i 1963 og 1964, der ikke skulle have virkning for beregningen af grundstigningsskylden, idet det i cirkulæret er fastslået, at fritagelsen bevares, selv om grundværdien ved en sådan omvurdering kom op over de 7.000 kr.

Den foreslåede nye § 69 har ikke medtaget nogen bestemmelse svarende til gældende lovs § 69, stk. 2 (fritagelse ved midlertidige hindringer for en ejendoms udnyttelse på den ved vurderingen forudsatte måde), idet der ikke efter denne bestemmelse, der angår bevillingsmæssige fritagelser, er blevet medtaget fritagelser for stigning til og med 12. alm. vurdering. Ej heller er der medtaget nogen bestemmelse om henstand svarende til gældende lovs § 69, stk. 1 d, idet der ingen tilfælde foreligger af sådan henstand med hensyn til stigning til og med 12. alm. vurdering; hvorved bemærkes, at en henstand efter nævnte bestemmelse kun har kunnet gives i indtil 5 år efter erhvervelsen.

Ad § 73.: Bestemmelsen, hvorefter grundstigningsskylden deles mellem staten og kommunerne (by- og sognekommunerne) med halvdelen til hver, svarer til gældende lovs § 73, stk. 1, dog at gældende lovs begrænsning af den kommunale andel til højst at kunne udgøre et beløb svarende til $\frac{1}{5}$ af kommunens ordinære udgifter i det

sidste regnskabsår, er udeladt. Denne begrænsning, der kun har været aktuel i nogle ganske få tilfælde, vil efter fikseringen være uden praktisk betydning og har i øvrigt givet anledning til usikkerhed med hensyn til, hvad der forstås ved de ordinære kommunale udgifter. Efter gældende lovs § 73, stk. 2, skal fordelingen foretages af finansministeren efter hvert finansårs udløb. Heri er der imidlertid sket ændring dels ved finansministeriets bekendtgørelse nr. 279 af 26. august 1958, hvorefter bykommunerne selv tilbageholder deres andel ved indbetalingen til statskassen, dels ved skattedepartementets cirkulære af 26. april 1963, hvorefter fordeling til sognekommunerne foretages af amtstuerne. I forslaget er det derfor om foretagelsen af fordelingen blot foreslået anført, at den foretages på den hidtil anvendte måde.

2. Hele den gældende lovs afsnit II B om grundstigningsskylden (§§ 51-73) er som nævnt berørt af forslaget om fikseringen. Foran under 1 er allerede omtalt ændringerne i gældende lovs § 51 (om pligten til at svare grundstigningsskyld og afgiftsgrundlaget herfor), § 52 (om fradrag i ejendomsværdien af afgiftspligtig grundstigning ved forskellige afgiftsberegninger), §§ 67-69 (om fritagelsesreglerne) og § 73 (om fordelingen af grundstigningsskylden mellem stat og kommune). Nedenfor under punkt 3 vil reglen om jernbaneskylden i § 71, der udgår, blive omtalt.

De øvrige bestemmelser i det pågældende afsnit af gældende lov er i rækkefølge følgende, der efter forslaget alle ophører fra ændringslovens ikrafttræden: § 53 (om grundbeløbene — i det pågældende paragrafnummer indsættes i stedet bestemmelsen om den fikserede afgiftspligtige grundstigning), § 54 (om forhøjelse af grundbeløbet — i det pågældende paragrafnummer indsættes i stedet bestemmelserne om fordeling og sammenlægning af den fikserede afgiftspligtige grundstigning), § 55 (om fordeling af grundbeløb), § 56 (om grundbeløbstillæg), § 57 (om fikseret ældre grundstigning), § 58 (om beregning af afgiftspligtig grundstigning), § 59 (om fradragbeløb), § 60 (om værditab), § 61 (om ændring af grundbeløb m. v. efter foretagen fordeling deraf), § 62 (om oplysningspligt for sælger med hensyn til afgiftspligtig grundstigning), § 63 (om

afgiftspligtig grundstignings overtagelse indenfor købesummen ved oprettelse af skøde), § 64 (om regulering af købesummen ved parcellsalg på grundlag af senere beregnet afgiftspligtig grundstigning), § 65 (om forlods vurdering ved alm. vurdering og årsomvurdering af hensyn til beregning af afgiftspligtig grundstigning), § 66 (hvorefter §§ 62-65 ikke gælder ved overdragelse på jordrentevilkår), § 70 (om nedskrivning af henstandsbeløb) og § 72 (om ansættelse af nedgangsbetrag til brug ved afkortning i grundskyld).

Uden for afsnit II B udgår samtidig ifølge forslaget følgende andre bestemmelser i statsejendomsskatteoven: § 4, stk. 2, 1. punktum (om at der i tilfælde, hvor der ved § 4-vurdering af en parcel bliver spørgsmål om ansættelse af værditab, samtidig skal foretages vurdering af restejendommen) at nævnte bestemmelse udgår har samtidig nødvendiggjort en ren redaktionel omformulering af den øvrige del af gældende lovs § 4, stk. 2, § 4, stk. 3 (om beregning af afgiftspligtig grundstigning ved § 4-vurderinger), § 5, stk. 1, 2. punktum (om fastsættelse af værditab ved vurderinger), § 5, stk. 1, 3. punktum (om særskilt ansættelse for tillagte arealer af hensyn til beregning af afgiftspligtig grundstigning herfor), § 8, stk. 3 (om foreløbig vurdering af endnu ikke udstykkede arealer af hensyn til beregning af afgiftspligtig grundstigning til brug som vejledning ved salg) og § 89, stk. 1, 3. punktum (om adgang til forlængelse af grundstigningsskyldsfritagelse efter 1933-loven).

Det skal bemærkes, at fikseringen derimod ingen ændring gør med hensyn til selve opkrævningsordningen for grundstigningsskylden. Herom gælder fortsat bestemmelserne i statsejendomsskatteovens afsnit IV, om skatternes betaling m. v. Endvidere må bemærkes, at forslaget heller ingen ændring gør i gældende lovs bestemmelse i § 10, stk. 1 og § 13, stk. 2, hvorefter ansættelsen af ejendomsværdi og grundværdi skal foretages uden hensyntagen til grundstigningsskylden.

Med hensyn til den foreslåede ophævelse af grundbeløbene ifølge gældende lovs §§ 53-55 skal bemærkes, at disse beløb for tiden finder anvendelse også på andre områder, f. eks. ved afgrænsningen af begrebet landbrugsejendomme efter landbrugsloven

(grundbeløbet skal være mindst 2.000 kr.), statens forkøbsret til landejendomme efter statshusmandslovens § 8, (der gælder for ejendomme med grundbeløb på 56.000 kr. og derover) og med hensyn til bogføringspligten vedrørende landbrugsejendomme efter bogføringsloven, (der gælder for ejendomme med grundbeløb på 30.000 kr. og derover). Såfremt grundbeløbene som foreslået ophæves, vil det derfor være nødvendigt, at de pågældende lovbestemmelser ændres.

Blandt de bestemmelser, der foreslås ophævet, er, som det fremgår af opregningen, også bestemmelserne i gældende lovs §§ 62-64, der angår betydningen af grundstigningsskylden for forholdet mellem parterne i handel om faste ejendomme. I anledning heraf bemærkes:

Ifølge § 62 skal sælgeren, forinden der træffes aftale om vederlaget, give køberen oplysning om afgiftspligtig grundstigning og eventuelle andre forhold af betydning for grundstigningsskylden på ejendommen. Forsømmer sælgeren dette, eller giver han urigtig oplysning, kan køberen kræve erstatning og eventuelt træde tilbage fra handelen i overensstemmelse med almindelige retsregler. Det må imidlertid antages, at bestemmelsen i § 62 som følge af, at køberens beføjelser overfor den forsømmelige sælger beror på almindelige retsregler, ikke har medført nogen væsentlig ændring i retstilstanden i forhold til, hvad den ville have været uden en udtrykkelig regel i § 62, jfr. Hasle „Den afgiftspligtige grundstigning“ side 79 ff med deri nævnt litteratur og domme.

Ifølge § 63 skal, i tilfælde hvor der er handlet om en ejendom for hvilken der ved vederlagets fastsættelse forelå selvstændig beregning af afgiftspligtig grundstigning, berigtigelsen af overdragelsesvederlaget for et beløb svarende til den afgiftspligtige grundstigning ske ved overtagelsen af denne, d. v. s., at skødet skal opstilles således, at den afgiftspligtige grundstigning opføres som en prioritet, der overtages indenfor købesummen. I modsat fald kan det ikke tinglyses. Bestemmelsen er imidlertid kun en rent formel regel om skødeformuleringen i visse tilfælde og uden nogen reel betydning for retsforholdet mellem parterne, der alene er bestemt af, hvad der er oplyst ved aftalen.

Ifølge § 64 kan køberen i tilfælde, hvor der er handlet om en ejendom, for hvilken der ikke ved vederlagets fastsættelse forelå selvstændig beregning af afgiftspligtig grundstigning kræve vederlaget nedsat med den afgiftspligtige grundstigning ved den første selvstændige beregning, medmindre det af skødet udtrykkelig fremgår, at der allerede ved vederlagets fastsættelse er taget hensyn til grundstigningsskylden med et angivet bestemt beløb for den afgiftspligtige grundstigning, i hvilket fald køber eller sælger kan kræve vederlaget nedsat henholdsvis forhøjet med det beløb, hvorved den afgiftspligtige grundstigning ved den første selvstændige beregning ligger højere henholdsvis lavere end det i skødet angivne beløb. Efter fikseringen af grundstigningsskylden vil fremtidig den grundstigningsskyld, der vil komme til at påhvile en afhændet uvurderet parcel imidlertid ikke mere blive påvirket af den grundværdi, der bliver ansat for parcellen ved dennes første selvstændige vurdering, men være begrænset til alene at angå en andel i moderejendommens fikserede afgiftspligtige grundstigning, således som denne senere bliver fordelt. Ved handelens indgåelse vil man derfor med nogenlunde sikkerhed kunne beregne, hvor stor en grundstigningsskyld der vil komme til at påhvile parcellen. Under disse omstændigheder synes det ikke mere rimeligt at opretholde en bestemmelse af den i § 64 omhandlede karakter.

Under hensyn til det om §§ 62-64 nævnte, og idet der i øvrigt efter fikseringen næppe mere er anledning til overhovedet at have særlige lovregler om betydningen af grundstigningsskylden i det privatretlige købersælger forhold, er i forslaget bestemmelser af denne karakter i det hele udeladt.

Der fandt indtil 1960 i vidt omfang handel sted med uvurderede parceller, uden at den nævnte bestemmelse i § 64, hvis formål havde været at gøre sådan handel for risikabel for parterne, betød nogen hindring herfor. Årsagen hertil var, at det dengang var muligt ved særlige skødeklausuler at undgå, at der skulle foretages regulering af købesummen. De anvendte skødeklausuler udelukkede imidlertid ved en lovændring i 1960. Da det imidlertid er meget almindeligt, at parceller handles, endnu før de er udstykket, men

sådan udstykning på den anden side er en almindelig betingelse for en ejendoms selvstændige vurdering, fandt man det derfor i 1960 som følge af skærpelsen af § 64 nødvendigt samtidig ved en ny bestemmelse i lovens § 8, stk. 3, at give adgang til, at der kunne foretages foreløbig vurdering af udstykkede arealer — alene til brug for beregning af afgiftspligtig grundstigning til vejledning ved salg. Bestemmelsen i § 8, stk. 3, foreslås ophævet. Som nævnt vil fremtidig grundværdien, der ansættes for en parcel, være uden betydning for grundstigningsskylden, der alene afhænger af størrelsen af moderejendommens fikserede afgiftspligtige grundstigning og dennes fordeling i overensstemmelse med værdibeløbsansættelsen. Alene i skønnet over udfaldet af denne ansættelse kan der fremover for parterne foreligge en vis usikkerhed, der imidlertid næppe er af en sådan betydning, at det kan berettiggere opretholdelsen af et kompliceret system for foreløbig vurdering af udstykkede parceller eller berettiggelse til en eventuel erstatning deraf med et — formentlig heller ikke ukompliceret — system om adgang til at få foretaget alene en foreløbig værdibeløbsansættelse (uden vurdering) for sådanne parceller.

Foruden den nævnte lovs § 8, stk. 3, er der enkelte andre af de bestemmelser, der foreslås ophævet, der angår særlige ansættelser, vurderingsmyndighederne skal foretage. Således § 5, stk. 1, 3. punktum, om særskilt ansættelse for tillagte arealer, § 5, stk. 1, 2. punktum, jfr. § 60 om ansættelse af værditab og § 65 om forlods-vurdering, som kan begæres, hvor en ejendom er under vurdering ved en alm. vurdering eller årsvurdering. Det er imidlertid ligeledes i disse tilfælde ansættelser, der foretages specielt af hensyn til beregning af afgiftspligtig grundstigning, hvorfor bestemmelserne kan ophøre. På samme måde som nævnt med hensyn til § 8, stk. 3, må det i øvrigt med hensyn til § 65 anses for upåkrævet at lade denne erstatte af en bestemmelse om adgang til begæring af forlods værdibeløbsansættelse, hvor en ejendom efter udstykning er under vurdering ved alm. vurdering eller årsvurdering. (Bortfaldet af § 65 nødvendiggør en ændring af affattelsen af lovens § 40, stk. 3, sidste pkt., der indeholder henvisning til § 65,

stk. 3. Ændringen, jfr. ændringsforslagets § 1, pkt. 6, er rent redaktionel).

Bestemmelsen i gældende lovs § 72, hvorefter en ejer i visse tilfælde kan begære, at vurderingsrådet skal ansætte et særligt nedgangsbeløb, der eventuelt kan danne basis for en afkortning af grundskylden, er en bestemmelse, der har været helt uden praktisk betydning. Den er tænkt som korrelat til inddragningen af værdistigning og må med fiksering af grundstigningsskylden derfor bortfalde.

3. I henhold til den gældende lovs § 71, — der gentager tilsvarende bestemmelse i den første grundstigningsskyldslov af 1933 — finder der stadig ved en række ejendomme opkrævning sted af jernbaneskyld, der opkræves med de samme beløb, der blev fastsat ved den sidste jernbaneskyldsvurdering, der fandt sted før 1933. Afgiften bortfalder, når vedkommende jernbaneanlæg nedlægges. Efter bestemmelserne i jernbaneskyldloven af 1910 skal den endvidere bortfalde efter en periode af 50 år efter den første vurdering til jernbaneskyld, og endelig har en ejer, der i mindst 30 år har betalt jernbaneskyld af ejendommen, ret til at frigøre ejendommen for behæftelsen ved at betale den efter en årlig rente af 4 pct. kapitaliserede afgift for den tilbagestående tid. Afgiften, der indbetales i statskassen, tilfalder vedkommende (staten eller private jernbaneselskaber) der har bekostet det pågældende baneanlæg. Provenuet af jernbaneskylden androg i finansåret 1962-63 kun ca. 60.000 kr., hvoraf ca. 52.000 kr. tilfaldt private jernbaneselskaber. Det drejede sig på dette tidspunkt endnu om 18 selskaber. På grund af udløb af 50-årsperioden vil jernbaneskylden successive bortfalde i de kommende år. Den sidste jernbaneskyld vil bortfalde ca. 1980.

Under hensyn til det meget lille provenu, jernbaneskylden indbringer, og til det på den anden side ikke ubetydelige administrative besvær med dens opkrævning og fordeling, foreslås det, at § 71 udgår, således at opkrævningen af yderligere jernbaneskyld ophører. Ophøret skal efter forslaget ske fra 1. januar 1966, respektive 1. januar 1965, jfr. forslaget § 2. Ophøret af opkrævningen fra 1. januar i de pågældende år, ikke først fra 1. april, hænger sammen med, at afgiftsåret for jern-

baneskylden følger kalenderåret, ikke finansåret.

Det skal bemærkes, at udvalget er opmærksom på, at der i forbindelse med opkrævningen af jernbaneskylden formentlig samtidig må træffes en ordning mellem staten og de private jernbaneselskaber med hensyn til den afgift, der ellers skulle være tilfaldet disse for den resterende afgiftsperiode, enten således at staten overtager udredelsen af den selskaberne tilfaldende afgift for den ellers tilbagestående

tid, eller at staten til afløsning af afgiften skal betale vedkommende selskab den kapitaliserede afgift. Udgiften for statskassen ved en sådan afløsning vil antagelig ikke overstige ca. $\frac{1}{4}$ mill. kr. Udvalget finder imidlertid ikke at burde tage stilling hertil uden først at indhente en udtalelse fra ministeriet for offentlige arbejder, og udvalget har derfor tilskrevet ministeriet om spørgsmålet, som det fremgår af vedlagte afskrift af skrivelse af 27. august 1964 (bilag 3).

Roskilde, den 22. marts 1964.

Underbilag 1.

Hr. finansminister Poul Hansen.

Tak for dit brev af 12. ds., hvormed der fulgte en redegørelse fra udvalget vedrørende forenkling af ejendomsbeskatningen.

Det korte og det lange af denne redegørelse forekommer mig at være, at den af mig foreslåede ændring vel var gennemførlig, men at den vil være vanskelig at administrere, og den kun vil have ringe virkning i forbindelse med gældende lov.

På foranledning heraf vil jeg gerne fremsætte nogle betragtninger:

For det første har jeg den opfattelse, at grundstigningsskylden skal fikseres, og i fremtiden skal der ikke pålignes grundstigningsskyld.

For det andet vil man indføre ensartede grundskatter, der forhåbentlig kan lignede med samme procent på alle grundværdier.

Endelig vil man gennem en kapitalvindingsskat søge at inddrage en væsentlig part af den urimelige fortjeneste, der nu tilfalder de enkelte særlig heldige medborgere, der „sidder“ på den jord, der ligger som hindring for samfundets — navnlig byernes — harmoniske udvikling.

Denne lovgivning kan vel inddrage nogle penge til det offentlige, men den kan ikke bringe jorden frem til rimelig pris. En kapitalvindingsskat vil jo nærmest medvirke til, at jorden holdes tilbage.

Jeg vil derfor skønne, at vi skulle erkende, at den tid, vi lever i, har medført helt andre forhold for overgang af landbrugsjord til byggegrunde, end vi tidligere kendte.

Så sent som i 1920'erne kunne man købe jord og bygge, hvor man ønskede, men det er udelukket i dag, hvor der kræves vej, kloak, rensningsanlæg m. m. Derfor ser vi nu kommunerne i stor udstrækning overtage denne opgave og at byggemodne jorden, ligesom kommunerne selvfølgelig må have ret til at bestemme, hvor der kan bygges — adskillelse mellem beboelse og fabrikskvarter.

I denne kamp om jorden er kommunerne uhyre svagt stillet, praksis viser resultatet heraf. Jeg anfører Ballerups køb af Laustrupgård, men det kan suppleres med en lang række salg af lignende art.

Disse urimelige priser på „rå“ landbrugsjord må selvfølgelig betales af de fremtidige brugere, hvad enten det bliver parcelhuse, udlejningskaserner eller fabriksanlæg.

Bivirkningerne er — efter mit skøn — endnu farligere. Det viser sig i praksis, at jorden i vidt omkreds stiger i pris. Virkningen er særlig synlig i de sjællandske amter, men de spores også i Århus amt, og denne pristigning vil forplante sig videre.

Samtidig er det en kendsgerning, at de heldige sælgere, der ønsker at fortsætte som landbrugere, efterspørger større ejendomme i andre egne af landet, og i kraft af deres mange — let erhvervede penge — er de med til at drive priserne op på landbrugs-ejendomme, trods de ringe muligheder for rentabiliteten til skade for den ungdom, der skal føre landbruget videre.

Jeg har hørt flere udtale, at de var villige til at medvirke til en dæmpning af den pristigning, der foregår ved landbrugsjordens overgang til anden udnyttelse. Jeg har set forslag derom fra professor Juul, og kan der findes andre veje, er jeg rede til at forhandle derom, men det haster.

Mit forslag vil derfor være, at vi beholder grundstigningsskyld for den jord, som kommunerne skal benytte til udvidelse af byerne eller til offentlige anlæg, f. eks. rensningsanlæg.

Betingelsen må være, at kommunerne har ministeriets eller amtsrådets godkendelse til købet, at kommunerne har forsøgt at købe, men ikke har fået arealet overladt trods et bud, der f. eks. kan være 2-3 gange den sidste vurdering.

Principielt må det være sådan, at sælgeren får en pris, der betinger, at han kan købe en tilsvarende *landbrugsejendom* og

Bilag til f. t. l. om ændr. i l. om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

desuden en rimelig erstatning for den ulejlighed, der følger med flytning.

Alle de betænkeligheder, udvalget anfører ved en sådan særlig behandling af bygge-
moden jord, forekommer mig uvæsentlige,
når vi ikke længere skal ligne grundstignings-

skyld på anden jord. Udvalget anfører, at virkningerne af en sådan omvurdering vil lade vente på sig 1-1½ år efter gældende lov, men der må være mulighed for at ændre denne lov, så virkningerne følger langt hurtigere.

Med hilsen

Aage Fogh.

Underbilag 2.

Forslag til lov om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

§ 1.

I lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, jfr. lovbekendtgørelse nr. 305 af 1. august 1960 foretages følgende ændringer:

1. I § 4, stk. 1, ændres ordene „§ 8, stk. 1, 2, 3 eller 5“ til „§ 8, stk. 1, 2 eller 4“.

2. § 4, stk. 2, affattes således:

„Stk. 2. Såfremt en begæring om vurdering i henhold til stk. 1 angår et areal, der hidtil har været vurderet som del af en ejendom, men sådant areal som følge af sammenlægning skal vurderes sammen med andet areal, jfr. § 8, stk. 1, 2 og 3, må den sammenlagte ejendom optages til vurdering.“

3. I § 4 ophæves stk. 3.

4. I § 5 ophæves stk. 1, 2. og 3. pkt.

5. I § 8 ophæves stk. 3, og stk. 4, 5 og 6 ændres til stk. 3, 4 og 5.

6. § 40, stk. 3, sidste pkt. affattes således:

„For så vidt angår de i medfør af § 4 foretagne vurderinger, gives der meddelelse til den, der har begæret vurderingen, for ejendomme, der er begæret vurderet i anledning af sket salg ved frivillig overdragelse mod vederlag, til begge parter i salget.“

7. I § 42, stk. 2, 2. pkt. udgår ordene „jfr. dog § 65, stk. 4,“

8. § 51 affattes således:

„§ 51. Grundstigningsskylden skal fremtidig svares af ejendommenes fikserede afgiftspligtige grundstigning, jfr. §§ 53 og 54. Grundstigningsskylden udgør 4 pct. årligt heraf bortset fra den del deraf, der er fritaget for afgift, jfr. §§ 67-69.“

9. §§ 52-66 ophæves, og i stedet indsættes:

„§ 52. I de tilfælde, hvor ejendomsværdien skal lægges til grund ved beregningen af formueskat, afgift af arv og gave, stempelelæggelse og tinglysningsafgift eller ved udmåling af lån eller tilskud i henhold til lov nr. 356 af 27. december 1958 om boligbyggeri, skal der, forinden beregning eller udmåling finder sted, i ejendomsværdien ske et fradrag lig beløbet for den fikserede afgiftspligtige grundstigning.

§ 53. Den fikserede afgiftspligtige grundstigning udgør de beløb, hvortil ejendommenes afgiftspligtige grundstigning har været beregnet på grundlag af ansættelserne ved 12. alm. vurdering. Har der ved en senere omvurdering til og med årsvurderingen pr. 1. september 1964 været beregnet en lavere afgiftspligtig grundstigning, udgør dog denne den fikserede afgiftspligtige grundstigning. For ejendomme, der i anledning af udstykning eller anden deling først er vurderet selvstændigt ved en i tiden efter 12. alm. vurdering til og med årsvurderingen pr. 1. september 1964 foretaget vurdering, der er blevet endelig senest pr. 1. september 1964, udgør den fikserede afgiftspligtige grundstigning en i overensstemmelse med de foretagne værdibeløbsansættelser forholdsæssig svarende del — rundet nedad til det nærmeste med 100 delelige tal — af den afgiftspligtige grundstigning, der ved 12. alm. vurdering påhvilede den ejendom, hvorunder arealet da var vurderet, medmindre der ved en selvstændig vurdering af arealet til og med årsvurderingen pr. 1. september 1964 er beregnet en lavere afgiftspligtig grundstigning, i hvilket tilfælde denne udgør den fikserede afgiftspligtige grundstigning. For ejendomme, der i anledning af sammenlægning først er vurderet selvstændigt ved en i tiden efter 12. alm. vurdering til og med

årsomvurderingen pr. 1. september 1964 foretaget vurdering, udgør den fikserede afgiftspligtige grundstigning summen af de på grundlag af bestemmelserne i l.-3. punktum for de sammenlagte ejendomme eller dele af ejendomme beregnede beløb, medmindre der ved en vurdering af den sammenlagte ejendom til og med årsomvurderingen pr. 1. september 1964 er beregnet en lavere afgiftspligtig grundstigning, i hvilket tilfælde denne udgør den fikserede afgiftspligtige grundstigning.

Stk. 2. Sker der som følge af klage eller revision ændring af en ansættelse, der ligger til grund for beregningen af den efter stk. 1 fikserede afgiftspligtige grundstigning, finder omberegning heraf kun sted, såfremt den fikserede afgiftspligtige grundstigning herved bliver lavere.

§ 54. I tilfælde af vurdering efter udstykning eller anden deling eller efter sammenlægning af ejendomme, der har fikseret afgiftspligtig grundstigning, foretager oppebørselsmyndigheden fordeling eller sammenlægning af den fikserede afgiftspligtige grundstigning. Fordeling foretages efter forholdet mellem de værdibeløb, hvormed de enkelte lodder indgik i grundværdien efter fradrag for forbedringer ved den sidst forudgående vurdering af den tidligere samlede ejendom. Ansættelsen af værdibeløb foretages af vurderingsrådet. Ansættelsen heraf kan påklages efter de for klage over ejendomsvurderingerne gældende regler. De ved fordeling af fikseret afgiftspligtig grundstigning fremkomne beløb rundes nedad til det nærmeste med 100 delelige tal.

Stk. 2. Hvor der i tidsrummet efter 1. september 1964 indtil nærværende lovs ikrafttræden har fundet vurdering sted af den i stk. 1 nævnte karakter, eller sådan vurdering i det nævnte tidsrum er blevet endelig, foretager oppebørselsmyndigheden ved lovens ikrafttræden på tilsvarende måde fordeling eller sammenlægning af fikseret afgiftspligtig grundstigning, dog at fordeling foretages efter forholdet mellem de allerede ved den nævnte vurdering ansatte værdibeløb.“

10. §§ 67-69 affattes således:

„**§ 67.** Fritaget for grundstigningsskyld er foruden de fra vurdering til grundskyld

undtagne ejendomme de ejendomme, der lovmæssigt eller bevillingsmæssigt er fritaget for grundskyld til staten. Hvis kun en del af ejendommen er fritaget for grundskyld, er samme del af ejendommen fritaget for grundstigningsskyld. Hvor en ejendom i medfør af § 50, stk. 2, er delvis fritaget for grundskyld, er ejendommen i tilsvarende omfang fritaget for grundstigningsskyld.

Stk. 2. Ejendomme, der er undergivet jordrentepligt, er fritaget for grundstigningsskyld. Hvor jordrente svares af en del af en ejendom, anses de to dele af ejendommen i relation til bestemmelserne om grundstigningsskyld for selvstændige ejendomme.

§ 68. Hvor kun en del af en ejendom er fritaget for grundstigningsskyld, fordeles ejendommens fikserede afgiftspligtige grundstigning efter det forhold, med hvilket den fritagne og den ikke fritagne del af ejendommen indgår i ejendommens grundværdi efter fradrag for forbedringer ved ejendommens seneste vurdering til grundskyld.

Stk. 2. Tilsvarende regler gælder, når der er sket fordeling af grundværdiansættelser i medfør af § 33, stk. 2 og 4.

§ 69. Når en ejendom udelukkende eller i alt overvejende omfang bruges til helårsbeboelse og højst indeholder 2 lejligheder (evt. 3 lejligheder, såfremt den tredje efter 1. oktober 1946 er indrettet i loftsetagen), hvoraf en bebos af ejeren selv, skal denne være fritaget for at svare grundstigningsskyld af de første 7.000 kr. af den del af den fikserede afgiftspligtige grundstigning, der udgør stigning i hans ejertid, jfr. stk. 4. For den del af stigningen i ejertiden, der ligger over 7.000 kr., kan finansministeren under de ovenfor anførte betingelser tilstå ejeren fritagelse, såfremt der ikke fra ejendommen kan udstykkes grund til selvstændig bebyggelse, uden at dette vil medføre væsentlig værdiforringelse for restarealet eller den bestående bebyggelse.

Stk. 2. Samme adgang til fritagelse som i stk. 1 nævnt har boligforeninger samt sociale boligselskaber, hvis vedtægter er udfærdiget i overensstemmelse med de af boligministeriet godkendte normalvedtægter, for tilsvarende særskilt vurderede en-

familieshuse, der er givet et enkelt medlem i brug, respektive er udlejet til en enkelt lejer.

Stk. 3. For sommerhuse og kolonihaver, hvis grundværdi ved den vurdering, der ifølge § 53, stk. 1, ligger til grund for den fikserede afgiftspligtige grundstigning, ikke har oversteg 7.000 kr., tilstås der ejeren fritagelse for grundstigningsskyld af den del af den fikserede afgiftspligtige grundstigning, der udgør stigning i hans ejertid, jfr. stk. 4. En ejer kan dog kun få fritagelse for et sommerhus eller en kolonihave.

Stk. 4. Stigningen i ejertiden udgør det beløb, hvormed den fikserede afgiftspligtige grundstigning overstiger den afgiftspligtige grundstigning, der blev konstateret ved ejendommens første ansættelse efter ejerens, dennes ægtefælles eller afdøde ægtefælles erhvervelse af ejendommen, dog tidligst ansættelsen ved 10. alm. vurdering. Hvis ejendommen ved erhvervelsen var selvstændigt vurderet ved en vurdering foretaget højst 6 måneder før erhvervelsen, og den derved konstaterede afgiftspligtige grundstigning var lavere, sker beregningen af stigningen i ejertiden dog med udgangspunktet heri. I tilfælde af vurdering efter udstykning af areal fra ejendommen nedsættes det beløb, der danner udgangspunktet for udmålingen af stigningen i ejertiden for restejendommen til et beløb, der forholdsmæssigt svarer til den til restejendommen fordelte del af den fikserede afgiftspligtige grundstigning for den tidligere samlede ejendom.

Stk. 5. Fritagelse for grundstigningsskyld efter bestemmelserne i nærværende paragraf bortfalder, når ejendommen skifter ejer — i de af stk. 2 omfattede tilfælde, når ejendommen skifter bruger eller lejer — medmindre den nye ejer, respektive den nye bruger eller lejer er den tidligere ejers, respektive den tidligere brugers eller lejers ægtefælle. Når fritagelsen bortfalder, får

bortfaldet virkning for afgiftssvarelsen fra og med begyndelsen af det førstkommende skattehalvår.

Stk. 6. Finansministeren kan bestemme, at hans beføjelser i henhold til nærværende paragraf under skattedepartementets tilsyn udøves af oppebørselsmyndighederne inden for de af finansministeren fastsatte grænser og efter nærmere af ham givne regler“.

11. §§ 70-72 ophæves.

12. § 73 affattes således:

„§ 73. Af den i hver kommune (by- og sognekommune) opkrævede grundstigningsskyld tilfalder grundstigningsskylden af de vedkommende kommune tilhørende ejendomme udelt kommunen. Af resten tilfalder halvdelen kommunen. Fordelingen af grundstigningsskylden foretages på den hidtil anvendte måde“.

13. § 82, stk. 4, sidste pkt., affattes således:

„De i forbindelse med disse vurderinger foretagne fordelinger eller sammenlægninger af fikseret afgiftspligtig grundstigning eller af ejendomsskyld lægges uforandret til grund ved senere vurderinger“.

14. § 89, stk. 1, 3. pkt. ophæves.

§ 2.

§ 1, nr. 8 og nr. 10 træder først i kraft den 1. april 1966. Den i § 1, nr. 11 nævnte ophævelse af § 71 træder i kraft den 1. januar 1966.

Alternativ affattelse af § 2.

§ 1, nr. 8 og nr. 10 træder i kraft den 1. april 1965. Den i § 1, nr. 11 nævnte ophævelse af § 71 træder i kraft den 1. januar 1965.

UDVALGET VEDR. FORENKLING
AF EJENDOMSBEKATNINGEN M. V.

Underbilag 3.

København, den 27. august 1964.

*Ministeriet for offentlige arbejder,
Slotsholmsgade 10, København K.*

I forbindelse med den gennemgang af reglerne vedrørende ejendomsbeskatningen med henblik på en forenkling heraf, som for tiden foretages af nærværende udvalg, er der i udvalget rejst spørgsmål om at foreslå, at opkrævningen af jernbaneskyld ophører.

Som bekendt finder der i henhold til § 71 i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme (lovbekendtgørelse nr. 305 af 1. august 1960), der gentager tilsvarende bestemmelse i den første grundstigningsskyldslov af 1933, stadig ved en række ejendomme opkrævning sted af jernbaneskyld, der opkræves med de samme beløb, der blev fastsat ved den sidste jernbaneskyldsvurdering, der fandt sted før 1933. Afgiften bortfalder dog, når vedkommende jernbaneanlæg nedlægges. Efter bestemmelserne i jernbaneskyldloven af 1910 skal den endvidere bortfalde efter en periode af 50 år efter første vurdering til jernbaneskyld, og endelig har en ejer, der i mindst 30 år har betalt jernbaneskyld af ejendommen, ret til at frigøre ejendommen for behæftelsen ved at betale den efter en årlig rente af 4 pct. kapitaliserede afgift for den tilbagestående tid. Afgiften, der indbetales i statskassen, tilfalder vedkommende (staten eller private jernbaneselskaber), der har bekostet

det pågældende baneanlæg. Provenuet af jernbaneskylden androg i finansåret 1962-63 kun ca. 60.000 kr., hvoraf ca. 52.000 kr. tilfaldt private jernbaneselskaber. Det drejede sig på dette tidspunkt endnu om 18 selskaber. På grund af udløb af 50-årsperioden vil jernbaneskylden successive bortfalde i de kommende år. Den sidste jernbaneskyld vil bortfalde ca. 1980.

Under hensyn til det meget lille provenu, jernbaneskylden indbringer, og til det på den anden side ikke ubetydelige administrative besvær med dens opkrævning og fordeling overvejer udvalget som nævnt at foreslå, at yderligere opkrævning af jernbaneskyld ophører. I forbindelse hermed overvejer udvalget derhos, hvorvidt det samtidig skal foreslås, at staten overtager udredelsen af den de private jernbaneselskaber tilfaldende afgift for den ellers tilbagestående tid, eller at staten til afløsning af afgiften skal betale vedkommende selskab den kapitaliserede afgift. Statskassens udgift ved en sådan afløsning vil antagelig ikke overstige ca. 1/4 mill. kr.

I anledning heraf skal udvalget tillade sig at anmode om en udtalelse fra ministeriet.

Medlemmerne af udvalget, der er nedsat af finansministeren den 3. august 1963, fremgår af vedlagte fortegnelse.

P. u. v.

Bent Christensen.